

KOMMUNISTISK POLITIK

Carlos Latuff:
Amerikansk præsidentvalg

AND THE
WINNER IS

... US
IMPERIALISM

Nr. 22
12. årg.

2008
8. november -
21. november
Støttepris 20 kr.

TEMA: USA - SUPERMAGT I KRISE

Verdens mægtigste mand s. 2 • Verdenskrisen bliver dybere s. 3 •
Fogh-regeringen i dyb krise s. 4 • Fogh vil med SF i Euro-lykkeland s. 5 •
Politistat DK s. 6 • Krigsforbryderstat DK s. 8 • Dagpengetyve på fri fod s. 10 •
Rygeskuldre s. 11 • En tur til Sandholmlejren s. 12 • Riv hegnet – luk lejren s. 14 •
USA: Supermagt i krise s. 16 • Senil kapitalismekritik s. 19 •
Karl Marx: Kredit og kriser s. 21 • Debat s. 22 • Der er råd s. 24

Verdens mægtigste mand

KOMMUNISTISK POLITIK

Valget af Barack Obama som USA's næste præsident repræsenterer det amerikanske folks ønske om forandring, håbet om et andet Amerika - og også det amerikanske establishments eksplicitte løfte om nye tider. Hans valg udtrykker viljen til et totalt brud med 8 katastrofale neokonservative krigsår med George W. Bush, der endte i den største økonomiske krise i et århundrede.

Derfor valgte amerikanerne en sort mand, først om præsidentkandidat og derpå som præsident, i en jordskredssejr, der knockoutede Bush's og McCains dybt forhadte republikanske parti, indbegrebet af indskrænket selvtilfredshed, krigslidelse og bornert racisme. Man stemte på en nyslået senator fra 2006 uden politisk bagkatalog, uden internationalt ry, uden personlig krigserfaring, fordi han er ukompromitteret af berøringen med det miskreditterede politiske establishment i Washington og de snævre amerikanske magtcirkler. Af samme grund fravalgtes fru Clinton i den benhårde magtkamp om verdens mægtigste politiske post.

Det gik på et tidspunkt op for den herskende klasse i USA, at Obama ikke bare tilbød sig som middelklassens og det amerikanske folks redningsmand, men også som kapitalismens og den amerikansk imperialismes redningsmand i dens alvorligste krisestund hidtil.

Med truende nederlag i de to krige i Irak og Afghanistan, med de eskalerende konsekvenser af den største finanssvindel i historien og med en svækket amerikanske supermagt, stadig mere forhad og isoleret, kårede de udslagsgivende i den herskende klasse i USA Obama som deres præsidentkandidat og kastede enorme summer ind for at få ham valgt. I den sidste del af præsidentkampagnen var McCain totalt marginaliseret. Der stod Obama på alle kanaler.

Samtidig lykkedes det for Obama og hans kampagne at mobilisere ønsket om forandring, ikke mindst blandt de unge, til at skabe en egentlig politisk massebevægelse bag ham, en græsrodsbevægelse, som effektivt anvendte al moderne kommunikationsteknologi fra internettet til den allesteds forhåndenværende mobil. Ved siden af millionerne fra milliardærene organiserede

Obama en storindsamling af vælgernes spareskillinger i form af 5, 10 og 100 dollarsedler.

Det lykkedes at skabe en politisk alliance mellem 'middelklassen' og store amerikanske minoritetssamfund, både etniske, sociale og politiske.

I sin sejrstale i Chicago erklærede Obama da også, at hans præsidentskab vil være 'af folket, ved folket og for folket'. Den for et halvt år siden næsten ukendte Obama havde realiseret den amerikanske drøm og erobret verdens mægtigste post: 'Alt kan lade sig gøre i USA'.

Om Obama erklærede, at med offervilje fra befolkningen kan USA også arbejde sig ud af de nuværende dybe vanskeligheder, måske ikke på et enkelt år, måske ikke i en enkelt præsidentperiode, men 'det kan lykkes'. Hans vigtigste politiske egenskab ser ud til at sige de 'rigtige ting', udtrykke de folkelige ønsker og behov, mens han bekræfter den amerikanske mytologi.

Men Barack Obama er ikke blot den amerikanske elites og det amerikanske folks fælles præsidentkandidat. Efter Bush-årene ønsker verden forandring, og er parat til at give ham chancen. De herskende leder efter udveje af den globale krise.

De er parat til at glemme og tilgive USA alt - supermagtsarrogance, fornærmelser, ulovlige krige, børskollapser, hvis Obama kan skabe fornyet tillid til 'demokratiet', 'kapitalismen', til USAs 'ledende rolle' i verden og genopbygge supermagts 'politiske' og 'moraliske' autoritet.

Hadet til det imperialistiske USA, 'anti-amerikanismen', skal skylles væk.

Det er imidlertid sikkert, at Barack Obama ikke vil (og ikke vil kunne) indfri hverken sine egne løfter, de amerikanske folkemassers forventninger eller verdens ønsker. Ikke på én præsidentperiode, ikke i to. Slet ikke. For han er *surrogat* for forandring, ikke forandringen selv, en nødvendighed efter katastrofen Bush. Amerikansk imperialismes smilende nye frontfigur, som skal sikre den profit, overlevelse og en vej ud af dens dybe krise.

Det amerikanske folks og verdens krav om virkelige forandringer vil bestå.

Redaktionen 5. november 2008

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement
Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 310 kr.

År (25 nr.) 530 kr.

Institutioner

½ år 410 kr. - 1 år 690 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 14.11.08

Verdenskrisen bliver dybere

Den 30. oktober indkaldte præsidenten for FN's generalforsamling, nicaraguaneren Miguel d'Escoto, et økonomisk ekspertpanel for at drøfte finanskrisen, dens årsager og 'mulige løsninger' med medlemsstaterne. Blandt økonomerne fandt man prof. Joseph Stiglitz, nobelpristager og kritiker af Bush og Irak-krigen. Han skal på stå i spidsen for en hurtigtarbejdende ekspertgruppe, der – med d'Escotos ord – skal forestage en *'dybtgående analyse af det internationale finanssystem og foreslå, hvilke skridt medlemslandene skal tage, for at sikre en mere retfærdig og stabil økonomisk orden'*.

Miguel d'Escoto forsøger dermed at bringe FN på banen i den nuværende krise, hvor de globale aktører indtil nu først og fremmest har været den franske præsident og den engelske premierminister, der har fået indkaldt de 30 største økonomier til et G30-topmøde i New York den 15. november med George Bush som vært.

D'Escoto erklærede, at svaret på finanskrisen må være mangestrengt, rumme langsigtede løsninger og ikke blot lappeløsninger, og at de må tage hensyn til verdens fattige:

'Vi er ikke på jagt efter ringe planlagte nye institutioner, vi er ikke ude efter en ny boble, som vil briste og efterlade folk med en følelse af at være bedraget og som forbigår de fattiges behov', sagde han og konstaterede, at de nuværende finansielle organismer ikke kan opfylde dette.

I en kritik af disse slog han fast, at G-8, G-15 eller G-30 ikke ville være i stand til at løse problemerne:

'Kun G-192 (dvs alle FN's medlemslande, KP) med fuld deltagelse og inden for rammer, der er duldt udrepræsenterede, vil være i stand til at genetablere tilliden', erklærede D'Escoto.

FN er således gået på banen med den hensigt at *genetablere tilliden* til det nuværende økonomiske system, til kapitalismen og imperialismen, der har spillet fällit. Generalforsamlings-

præsidentens ærinde er at forhindre ensidige initiativer fra en kreds af store imperialistmagter, som har kørt den globale økonomi og dens institutioner frem til i dag, med USA og Wall Street i spidsen, der ikke tager nogen som helst hensyn til de fattige landes interesser, men søger hurtige løsninger på de fattige landes og verdens fattiges regning. .

I alle verdens lande uden undtagelse arbejder de herskende på at finde udveje af den globale krise og dens konsekvenser for netop deres land, deres kapitaler, stort set altid på de arbejdendes bekostning.

Den globale institution FN tilbyder i den situation sig selv som rammen om 'en mere retfærdig og stabil økonomisk orden'.

Professor Joseph Stiglitz, nobelpristager fra 2001, tidligere vicepræsident og cheføkonom i Verdensbanken og rådgiver for præsident Clinton, er i dag verdens mest citerede økonom. Han har gentagne gange kritiseret nyliberalismen og 'markedsfundamentalisterne' og ikke mindst den kostbare amerikanske krigsførelse i Irak, som han giver hovedskylden for supermagtens økonomiske ufore.

Han er en velvalgt mand. I sit ind-

læg på konferencen forklarede han ifølge det officielle referat blandt andet, at den underliggende doktrin for det nuværende internationale finanssystem var fejlagtig, og at det var den grundlæggende årsag til de globale problemer:

'Hvad der er godt for Wall Street er ikke nødvendigvis godt for alle', sagde han og tilføjede at skattelettelser til de rige og deregulering havde spillet fällit som en vej til at sikre velstand for alle. Indtil nu, erklærede han, havde det globale finanssystem ofte arbejdet til de fattige landes bagdel. Bankerne i de udviklede lande, f.eks. blev opmuntret til at give kortfristede lån til udviklingslandene – og mens det gav store likviditet i de udviklede lande, førte det til store ustabilitet i modtagerlandene.

'Situationen må ændres', sagde han.

Stiglitz understregede at det internationale samfund bør udvikle institutioner og redskaber til at øge det globale finanssystems stabilitet og ligevægt. Den internationale Valutafonds hidtidige reformskridt var ganske utilstrækkelige, sagde han. Beslutningerne må træffes i internationale institutioner med bred politisk legitimitet, og han afsluttede med at sige, at FN er den eneste institution, der i dag har bred legitimitet.

Tiden er således inde for dem, der tilbyder at reformere kapitalismen for at redde dem, gøre den retfærdig, fair, velstandsskabende og fattigdomsbekæmpende. Selv gårsdagens svorne tilhængere af deregulering er i dag vilde med nationale indgreb og internationale regler. kapitalismens reformvenner, for kritikerne af den løbske og uregulerede råkapitalisme. Det er i sig selv et udtryk for krisen dybde, og at den globalt bliver stadig dybere.

Spørgsmålet er om folkene, som er krisens virkelige ofre, vil give kapitalismen og imperialismen nye chancer for at reformere og stabilisere sig.

*Finansrystelser og dagpengefiasko:***Fogh-regeringen i dyb krise**

Det var et kæmpe nederlag for Fogh-regeringen, da finansminister Lars Løkke Rasmussen måtte opgive at samle flertal for brutale nedskæringer på dagpengeområdet. Regeringen er i sin dybeste krise nogensinde

Det er en stærk svækket regering Fogh, der søger at give indtryk af styrke og handledygtighed. Ikke mindst finanskrisen, der har virket som en uimodsigelig praktisk korrektion til regeringens økonomiske jubelsnak, har givet tilliden til den hos den brede befolkning et grundskud.

Den økonomiske krise er kommet oveni de upopulære krige i Irak og Afghanistan og den katastrofale alliance med George Bush's USA og har definitivt rokket ved regeringens fremtidsudsigter. Opinionsmålingerne viser nu et klart flertal imod regeringen.

Den herskende klasse er rystet af finanskrisen. Hæren er overanstrengt og nedslidt af de imperialistiske krige. Politikorpset ert udmattet af krigen mod ungdommen og politireformen, selvom den driver konfrontationspolitik og provokationer for Fogh og Co. Propagandakanalen TV2 er på vej mod fallit. Foghs nyliberale tiltag lider fiasko på alle områder, og løfterne afslører sig som løgne.

Derfor kommer der sprækker i regeringskoalition VK-DF-LA, og derfor kan Fogh ikke fastholde konsensuspolitik med socialdemokrater og opposition.

Tilliden til Fogh-regeringen *blandt egne vælgere* er hastigt dalende.

Den store fejlregning

At Foghs dagpengereform led et opsigtsvækkende nederlag er skriften på væggen for regeringen, et signal om at den er på vej ud. Den sorte 'reform' skulle halvere dagpengeperioden og gøre

genoptjening af dagpengereften langt vanskeligere. Den ville sende tusinder af arbejdsløse se på bistandshjælp og berøve henved 30.000 en velfortjent efterløn. Dagpengereformen var et gigantisk angreb på arbejderklassen som helhed, på realløn og levevilkår, og i særdeleshed på de arbejdsløse. Den var også det højst prioriterede kampfelt for regeringen i 2008.

Forårets overenskomster for de offentligt ansatte endte med at falde inden for de rammer regeringen havde sat. Det skyldtes svigt fra fagtoppenes side, men også illusioner om og en vis tillid til Fogh-økonomien, der bare ville tonse derudaf.

Fogh-regeringen skønnede, at arbejderklassens kampkraft var opbrugt og planlagde derfor at få gennemført nedskæringsplanerne på dagpengeområdet nu. Det har været et fast hovedpunkt i Foghs retorik i snart et halvt år med mangel på arbejdskraft 'for at kunne bevare velfærd' som påskud.

Men krisen og den rystede tillid til Fogh og den danske økonomi kom på tværs. Dagpengereformen faldt, selvom socialdemokraterne og LO-toppen havde signaleret, at de var villige til at beskære dagpengeperioden kraftigt mod at få nogle forhøjede satser.

Men da konsekvenserne for alvor gik op for LO-forbundene, og de mærkede vreden på gulvet, fik de kolde fødder og ville ikke medvirke. 3F sendte tilmed sine ansatte på gaderne med propagandamateriale imod den og havde forbed-

redt en større kampagne mod Foghs støtteparti DF.

Dermed var 'reformen' røget på gulvet – og Fogh undgik at få en stærk og mobiliseret massebevægelse på gaderne imod sig her ved begyndelsen af krisen i Danmark. En sådan massebevægelse ville også vende sig imod regeringens

reaktionære krisepolitik i øvrigt med dens bistandspakker til kapitalen og røverier fra de arbejdende.

Fogh kan fældes nu

- Tiden er inde til store slag, til opgøret med Fogh og hans regering, til at skabe en ny enhed i arbejderklassen, ungdommen osv på et bredt klassekampgrundlag, på basis af et kriseprogram, der udvikles gennem aktioner og kampe, siger Klaus Riis, redaktør af Kommunistisk Politik og medlem af APKs ledelse. Han tilføjer:

- Opgøret med Fogh-regeringen og hele dens reaktionære nyliberale politik må komme nedefra, fra arbejdspladserne, fra ungdommen, - og ikke som Frank Aaen og Enhedslisten foreslår som parlamentarisk samarbejde mellem S, SF og Ø.

APK mener, at det er rigtig vigtigt at protesterne samler sig i en bred strøm med spidsen rettet mod Fogh-regeringen og dens nyliberale krisepolitik. Nederlaget for dagpengereformen må følges op og lægge grunden til et nederlag for finansloven og forkastelse af krisepakkerne til kapitalen.

- Det er krisens bagmænd, der skal betale for krisen – ikke arbejderne, de unge og de gamle, siger Klaus Riis, og vejen dertil er gennem masseprotester. Luk Lejren viste en vej med deres flotte civile ulydighedsaktion. Det er tid for en ny 'storm på Børsen'.

Fogh slår plat på finanskrisen

Vil med SF i Euro-lykkeland

Anders Fogh har igen sat de danske EU-forbehold og euro-deltagelse på den politiske dagsorden – uden at angive noget tidspunkt for evt. folkeafstemning Det har en hensigt

Den samme Anders Fogh Rasmussen, som i sin nytårstale fortalte, at Danmark største problem i 2008 ville være, at det næsten gik 'for godt', har nu fundet ud af, at finanskrisen og recessionen, som rammer Danmark hårdt, kan være godt for noget. Han forestiller sig, at den kan hjælpe til at få ophævet samtlige de fire danske EU-forbehold ved en kommende folkeafstemning og få indført euro'en i stedet for kronen.

På grund af den massive folkelige modstand mod euro'en retter Fogh appeller til SF og Villy Søvndal om at være behjælpelige med dette projekt og udskifte den hidtidige euromodstand med euro-begejstring. SF-toppen er ikke helt afvisende.

I regeringsgrundlaget fra sidste efterår proklamerede regeringen, at den vil tage et opgør med alle fire forbehold i indværende valgperiode.

Den nuværende finansielle krise viser ifølge Fogh, at det er dyrt for Danmark at stå udenfor euro-samarbejdet.

- Den seneste tids begivenheder har forstærket behovet for at lade danskerne få mulighed for at tage stilling til euro-forbeholdet. Men det kræver et bredt flertal i Folketinget. Derfor vil jeg i den kommende tid sondere terrænet blandt Folketingets partier for at finde opbakning, sagde han på et pressemøde den 4. november.

Fogh har flere formål med at føre spørgsmålet om en euro-afstemning frem nu. Det afleder fra en debat om finanskrisens virkelige årsager, og skaber indtryk af en handlekraftig regering. Det er ren taktikkeri.

Det er ikke den danske krone, der er skyld i at Danmark bliver ekstra hårdt ramt af den nuværende krise, men Fogh-regeringens egen nyliberale økonomi-

ske politik med dens 'friværdis' og gældsfinansiering.

Euro intet værn mod krise

Indførelsen af euro'en i stedet for kronen vil blive betalt af de arbejdende med prisstigninger og reallønnsfald, som det er set i de nuværende euro-lande. Når Fogh hævder, at Danmark vil være bedre beskyttet mod finanskrisen med euro'en, er det ren fup.

Til Folkebevægelsen mod EU's blad 'Folk i bevægelse' siger Søren Kjeldsen-Kragh, professor i international økonomi ved Københavns Universitet:

- Finanskrisens opståen har intet med euroen at gøre. Mulighederne for at bekæmpe krisen set ud fra en dansk synsvinkel er større ved ikke at være med i euroen. Vi har nogle frihedsgrader når vi står udenfor. Det er en fordel.

Jesper Jespersen, økonomiprofessor ved RUC siger samme steds:

- Det at have sin egen valuta giver mulighed for at finde en national løsning, der passer bedre end den fælles løsning, navnlig vedr. penge- og valutakurs, som bliver resultatet i en monetær union. Der er en ikke ubetydelig risiko for, at spændingerne inden for ØMU'en bliver så stærke, at ét af de store lande bryder ud - f.eks. Spanien, wait and see!.

Endelig er tidspunktet måske kom-

met, hvor den danske krone skal gøres flydende, så penge- og valutakurspolitikken bliver helt løsrevet fra ØMU - thi mellemformen er den mindst holdbare, navnlig i krisetider.

Problemet for den danske økonomi under finanskrisen, hvor den danske rente er steget markant, mens eurorenten er faldet, er ikke det manglende medlemskab af euro'en. Hvis det er noget er problemet regeringens fastkurspolitik over for euro'en. Det er den, der koster både skatteborgere og banklånerne dyrt. Sverige holder i modsætning til Danmark kronen flydende.

Fogh er klar over, at den folkelige modstand mod at opgive forbeholdene er meget stor. Derfor er det nødvendigt at have SF med i folkebedraget – men det vil heller ikke være en garanti for et ja til at afskaffe dem. Meningsmålinger har vist noget skiftende flertal i forhold til de enkelte forbehold. Støtten til retsforbeholdet er vokset kraftigt, og i en undersøgelse gennemført i slutningen af oktober af Synovate for Folkebevægelsen mod EU svarer 43 procent af de adspurgte, at de vil bevare forsvarsforbeholdet, mens 34 procent vil have det ophævet. I samme undersøgelse erklærede hele 89 pct. sig imod et atombevæbnet EU-forsvar, mens kun 6 pct. er for.

-ko

Århus: Nyt White Pride overfald

Sidste fredag aften havde de unge fra Flere Fristeder fest for at fejre at de kunne blive i Huset tre måneder mere. Efter festen trængte en flok mænd ind gennem døren til de unge, og optrådte voldelige og råbende. De få unge, der opholdt sig der, tog til genmæle og forsøgte at smide indtrængerne på porten. Det fik voldsmændene til at råbe op om, at de unge var anholdt, hvorved det kom frem, at der var tale om civilstrømere. Derefter fulgte en ransagning, hvor strømerne ifølge eget udsagn (jf. Stiftstidende) fandt en række farlige slagvåben, såsom cykelstyr, brædder med søm og endda bom-

ber, uha, malingsbomber forstås.

Senere samme aften lå en gruppe på omkring 10-15 højrerabiate nazivoldsmænd på lur bagved Huset, og da de så, at en tilfældigt forbigående var talsmanden for Antiracistisk Netværk i Århus, blev han angrebet og banket ned. Politiet var hurtigt på stedet, men fangede ingen af de flygtende overfaldsmænd.

Begivenhederne følger et nøje mønster, hvor unge fra venstrefløjens terroriseres af både borgerskabets statsansatte magtapparat og af selvbestaltede tæskehold.

Politiserende politikorps vil bygge politistat

Politikorpset spiller en stadig mere aktiv politisk rolle - fra Ungdomshus og Christiania til Luk Lejren ... Nu vil det også diktere domstole og finanslov

Mens sagen om Christianias fremtid starter ved domstolene, truer politikorpset med, hvad det kalder 'faglige aktioner', hvis ikke regeringen og folketingsflertallet i den kommende finanslov øger politistyrken med 200 betjente årligt fra 2009 til 2020. Men det er ikke et 'fagligt' ærinde, politiet er ude i – det er rent politisk.

Politiforbundet opfordrer deres medlemmer til at 'arbejde efter reglerne'. Det vil efter dets eget udsagn få korpsets normale funktioner til at bryde sammen. Peter Ibsen, formand for Politiforbundet, kræver "en håndfast og positiv tilbagemelding" fra regeringen, hvis aktionen skal tages af bordet.

Truslerne fra politikorpset følger oven på en heftig debat om den kiksede politireform, der blev gennemført parallelt med den også kiksede kommunale 'strukturereform', og de kommer på trods af, at regeringen har lovet at ansatte 250 ekstra HK'ere til at aflaste aktive betjente fra skrivebordsarbejde for at 'få reformen tilbage på sporet'.

Politiet søger med andre ord at udnytte borgernes frustration over, at korpset ikke rykker ud for at opklare almindelige forbrydelser, som baggrund for kravene.

Rigspolitichef Torben Hesselbjerg, som sammen med politidirektør Hanne Bech Hansen har brugt løs af skattepenge til private fornøjelser på ferier i Brasilien, har afleveret en vittighed af en rapport, som siger, at for at politiet skal blive mere synligt og besvare og rykke ud ved henvendelser fra borgerne (især indbrud og vold), skal man lade være med at opklare de tunge forbrydelser!

Meningen er selvfølgelig, at der skal flere penge og mere mandskab til, så vil politiet løse alle sine opgaver, og mere til.

Politiforbundet og den reaktionære

politiledelse står nært sammen om at lægge pres for at øge mandskab og bevillinger. Men politiet har penge og folk nok.

Borgerskabets voldsmagt – politi og militær – er et af de få offentlige områder, den sorte VK-regering ikke har skåret ned på, men rundhåndet har bevilget øget personale, moderniseret materiel og ekstra ressourcer til at føre krig udenlands og borgerkrig herhjemme.

Politichefernes taktiske spil

Politiet har mandskab og penge nok. Bare inden for den sidste korte tid har politiet i København gennemført to store borgerkrigsaktioner, som beviser det:

Først den 25. oktober ved aktionen Luk Lejren ved Sandholm, hvor politiet brugte tåregas, knipler, hunde, peberspray og sågar heste mod fredelige demonstranter fra bedsteforældre til børnebørn for at undgå, at der blev klippet et par huller i det inhumane hegn omkring flygtningelejren.

Og derpå tre dage senere ved Christiania for at bistå fogeden, der ville udsætte en mand, der havde lavet en 'ulovlig' tilbygning. Det udløste døgnlange kampe og badede hele kvarteret i farlig tåregas.

Begge disse politiaktioner og magtanvendelsen var helt ude af proportioner. Christiania-provokationen kom, få dage før sagen om fristadens fremtid skulle for retten, og havde bl.a. som formål at fremstille christianitterne som ballademagere. Hensigten er samtidig at understrege behovet for flere folk og flere ressourcer i

forbindelse med finansloven og genovervejelse af politireformen.

Lars Trier Mogensen, redaktør af Politikens lederkollegium, skriver præcist i en kommentar:

"Som de øverste ansvarlige har politidirektør Hanne Bech Hansen og chefpolitiinspektør Per Larsen systematisk bidraget til at eskalere alle konflikter med politiske undertoner. Som klodsede gorillaer – med og uden læbestift – kommanderer de rundt med indsatsstyrkerne, så konfliktniveauet konstant optrappes. Og pludselig, ja, så virker det som en god idé at tilføre ekstra penge til politiet: For hvem kan dog være imod, at politiet skal have flere folk og flere gaspatroner, når de angribes med sten, flasker og brandbomber af psykopatiske gadedrenge-typer."

Under denne politiledelse, som har fungeret som VK-regeringens brutale knytnæve ikke mindst mod de unge københavnere og befolkningen i brokvartererne, er hele politikorpset politiseret på den yderste højre fløj, fra top til bund.

Ikke bare laver politiledelsen sine egne prioriteringer, hvor prygl og peberspray mod demonstranter kommer før at besvare henvendelser eller rykke ud ved forbrydelser. Politifolk for ustraffet lov til at tage til nabolande i civil for at udspionere danske aktivister – som det skete, da den berygtede vicepolitikommissær Bjarne Christensen i spidsen for en flok håndgangne folk tog til Verdens Sociale Forum i Malmø med absolut ufredelige hensig-

ter. De slap godt fra ulovligheden, efter at politiet igen havde undersøgt sig selv.

Til gengæld er det stolte politi i Danmarks næststørste by Århus ude af stand til at uskadeliggøre nazistiske voldsmænd, der terroriserer venstreorienterede og farvede mennesker.

Det politiserende politikorps er nu også begyndt at lægge direkte pres på domstolene, som da fjorten betjente truede med at sige op, hvis Landsretten ikke ændrer dommen over tre voldelige betjente, der gennempryglede mindst én demonstrant efter rydningen af Ungdomshuset den 1. marts 2007, og i stedet frikender dem.

De tre dømte betjente er stadig i arbejde hos politiet, og de fjorten, der ikke bare vil sætte sig ud over lovene, men også vil have, at politiet skal være dommere (og bøddler) på én gang, har ikke så meget som fået en advarsel. De har derimod fået udtalt direkte støtte fra formanden for folketingets retsudvalg, Peter Skårup fra det kulsorte DF, og 'forståelse' fra Socialdemokraternes retsordfører Karen Hækkerup.

"Kulturkamp' på gadeplan

Politikens redaktør Mogensen fortier imidlertid, hvem der har ansvaret for den rutinemæssige fremstilling af demonstranter og aktivister som 'ballademagere' og 'psykopatiske gadedrengetyper', nemlig de reaktionære politikere og den borgerlige presse som helhed.

Det politiserende politikorps, der vil lave sine egne love og stå hævet over samfundet, er VK-regeringens og Dansk Folkepartis skabning, fremmet af mikrofonholder-medier, der ser 99 % ukritisk støtte til den danske volds- og ordensmagt som en patriotisk pligt.

Politikorpset fører Foghs 'værdikamp' (kulturkamp) igennem på gadeplan.

Det er politikerne, der i sidste ende har udløst de store borgerkrigskonfrontationer, der har forrået og fremmedgjort politiet fra befolkningen i en grad, der ikke har været kendt siden første del af den tyske besættelse.

Regeringen har udløst den brutale og reaktionære konfrontation med Christiania, ligesom det var københavnske politikere fra regeringspartierne til socialdemokraterne, der udløste konfrontationen med ungdommen i Køben-

havn ved at fratage dem deres sted og sælge Jagtvej 69 til en religiøs fascistisk børnemishandlersekt.

Politistat Danmark

Politiets mildt sagt uheldige prioriteringer, som sætter aktivist- og demonstrationsbekæmpelse over at opklare forbrydelser og voldskriminalitet, er den direkte konsekvens af VK-regeringens og folketingsflertallets forsøg på at kriminalisere den politiske protest, der ikke mindst har taget fart med 'krigen mod terror' og terrorlovgivningerne.

Tilbagevurdering af disse love og klare prioriteringer af kriminalitetsbekæmpelse fra politisk hold – og klar fordømmelse af det politiske politi – er blandt de politiske krav, som de progressive

kræfter må rejse.

Det borgerlige Danmark har sammen med Bushs USA og den reaktionære Europæiske Union sat kurs mod politistaten, og politikorpset melder klart ud, at det er parat til at spille en hovedrolle dér.

Dansk Folkeparti støtter helhjertet. Fra regeringspartierne kommer blandede udmeldinger, mens der fra socialdemokrater, radikale og SF'ere ikke foreligger en klar afvisning af politikorpsets reaktionære oprustningskrav.

Derfor må det siges ganske klart: Der er intet fagligt i politiets 'faglige aktion' – kun sort politik.

Politiet skal ikke have en krone og ikke en mand!

Nej til politistat i Danmark!

Rydning på Christiania er en farlig og unødvendig magtdemonstration

Af Christianias Pressegruppe

Christiania accepterer ikke rydningen og udsættelsen af beboere i huset Vadedstedet og tager afstand fra unødvendig magtanvendelse over for beboere af campingvogn på Refshalevej.

Det er en klar og aldeles unødvendig provokation, at politiet har valgt at rydde et beboet hus seks dage før retssagens start, i en sag, der har løbet over fire år. Det er tydeligt, at Slots- og Ejendomsstyrelsen vælger konflikten frem for en fredelig løsning ved med vold og magt at begynde på at sætte folk fra hus og hjem. Dette forværrer klart muligheden for en fredelig løsning for alle parter.

Retssagens formål er netop at få afklaret Christianias brugsret, herunder spørgsmålet om retten til at bestemme nyindflytning og renovering af boligerne.

Christiania ønsker én gang for alle at få afklaret sine juridiske rettigheder i retten. Det vil være det bedste fundament at finde en fredelig og langvarig løsning for Christianias fremtid.

At staten, kun seks dage før dette spørgsmål behandles i retten, vælger fysisk at fjerne folk fra hus og hjem og at nedrive boliger, er en fuldstændig utidig og ufor- svarlig magtdemonstration.

Det er for Christiania meget svært at se, at SES og staten optræder som ansvarlig myndighed og part i en fredelig løsning.

Under udsættelsen af beboerne blev der brugt overdreven magt. En mand blev hevet ud af sin seng ved fødderne af maskerede mænd, der ikke legitimerede sig. Han fik end ikke lov til at tage tøj på eller pakke sine ting sammen, før hans hjem blev kørt væk. Naboer, der måbende bad om at få en forklaring af politiet, fik peberspray i hovedet og blev fysisk slået ud af deres bolig.

Christiania er dybt bekymret for, at denne ensidige provokation og anvendelse af magt uden grund kan føre til uroligheder i København. Christiania vil gøre sit for at undgå en optrapning af en helt unødvendig konflikt.

Retssagen om Christiania

Mandag den 3. november startede retsagen om Christianias fremtid i Østre Landsret. Retsagen der handler om hvorvidt beboerne på Christiania har vundet hævde, og dermed brugsret, over området vil blive afgjort i første halvdel af 2009, sandsynligvis omkring februar-marts.

Dansk krigsforbrydelse: Afghanistan 2008-2012

Regeringen og et folketingsflertal øger antallet af kampsoldater i Afghanistan og vil sende specialkorps i aktion – uden flertal i befolkningen

Krigen i Afghanistan er ved at udvikle sig til en ny katastrofe for USA og dets allierede, som længe har appelleret til andre lande om at sende flere tropper. Både Barack Obama og John McCain går ind for at øge antallet af amerikanske tropper i Afghanistan for at vinde krigen.

Den 30. oktober fremsendte Per Stig Møller så et beslutningsforslag til folketinget om at forlænge de danske besættelsestropper i Afghanistan til mindst 2012 og samtidig øge antallet af kamptropper til 750 samt udsende elitestyrker som frømandskorpset og en kamphelikopterenhed. Både udgifterne til besættelsesstyrken samt den økonomiske 'bistand' til lakajregimet i Kabul skal øges, sidstnævnte med 25 pct. til 400 mio. kr. årligt.

Krigen går nemlig rigtig dårligt for besættelsesmagterne, som omfatter NATO-lande samt enkelte andre vestlige lande. Til evig skam har både Norge, Danmark,

mark mod terrorisme begynder der, ligesom kolonikrigene for mere end hundred år siden forklarede som 'forsvar for civilisationen'. Nu er det ikke civilisation, men 'demokrati', der udbredes med avanceret våbenmagt. Afghanistan har aldrig truet Danmark med terror.

Sverige og Island tropper i Afghanistan.

Den afghanske modstand, anført af Taliban, er blevet betydeligt stærkere gennem de sidste år, og besættelsesmagternes tab er tilsvarende vokset stejlt. Hadet til besættelsesmagterne i den almindelige afghanske befolkning er stort, ikke mindst fordi NATO's avancerede fly og våben har dræbt tusindvis af civile. Det forlyder, at modstanden er i færd med at bevæge sig mod Kabul, det eneste område, som den amerikanske indsatte lakaj-regering Karzai styrer.

Der findes ingen legitime, folkeretsgyldige begrundelser for den danske militære tilstedeværelse og krigsførelse i Afghanistan. En gang imellem forklarer regeringen den med, at forsvaret af Dan-

Det meste af tiden forklares den danske krigsdeltagelse imidlertid slet ikke. Der henvises blot til FN og sikkerhedsrådet, hvis stormagtsblåstemplingen af besættelsen ikke kan forvandle en moderne kolonikrig til en retfærdig eller progressiv krig.

Også om Afghanistan har regeringen med en loyalt medvirkende opposition løjet over for danskerne fra dag ét. Men regeringen og det folketingsflertal, der støtter den fortsatte danske krigsforbrydelse i Afghanistan på ottende, niende, tiende, elvte og tolvte år, har ikke flertallet af befolkningen med sig.

Det danske folk kræver de danske tropper hjem og stop for krigen og besættelsen!

Fogh: Flere krigsløgne, mere blod på hænderne

Den danske krigsforbryder løj igen ved samråd i folketinget

'Alle troede, at Saddam Hussein havde masseødelæggelsesvåben forud for krigen i 2003', sagde den nuværende danske statsminister under et samråd i folketinget den 28. oktober på baggrund af den tidligere Venstre-ordfører Jens Rohdes udtalelser om den danske krigsdeltagelse.

Dermed løj Anders Fogh igen over for folketing og befolkning – for mere end 117. gang.

Før krigen påstod Fogh, at han 'vidste', Irak havde masseødelæggelsesvåben. Nu 'troede' han det bare. Men alle andre tro-

ede det ikke. Antikrigsbevægelsen i Danmark og internationalt troede det ikke.

Den danske krigsmodstand sikrede, at fremtrædende eksperter som FN's tidligere assisterende generalsekretær Hans von Sponeck i oktober 2002 i Udenrigspolitisk Nævn og den tidligere chefvåbensinspektør Scott Ritter for Udenrigspolitisk Nævn og Forsvarsudvalget i november (begge inviteret af græsrodsorganisationen 'Lad Iraks folk leve') afviste de forkerte påstande og forfalskede 'beviser' om irakiske masseødelæggelsesvåben.

Regeringen var advaret, men Fogh valgte bevidst krigsløgnene og krigen.

Irak er i dag totalt smadret, over en million irakere er dræbt af krigen. Blodet drypper fra Foghs hænder og vil

altid forfølge ham.

I ministeransvarlighedsloven hedder det: "§ 5. En minister straffes, hvis han forsætligt eller af grov uagtsomhed tilsidesætter de pligter, der påhviler ham efter grundloven eller lovgivningen i øvrigt eller efter hans stillings beskaffenhed.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder anvendelse, såfremt en minister giver folketinget urigtige eller vildledende oplysninger eller under folketingets behandling af en sag fortier oplysninger, der er af væsentlig betydning for tingets bedømmelse af sagen.

§ 6. Straffen efter § 5 er bøde eller fængsel indtil to år."

Fogh, Per Stig Møller og Co. står til mange gange to år bare for at lyve over for

folkettinget og den danske befolkning.

Dertil kommer, at der er al mulig grund til en rigsretssag mod Fogh og hans regering for grundlovsbrud – og til international lovs strengeste straf for krigsforbrydelser.

Arbejderpartiet Kommunisterne og antikrigsbevægelsen har før og efter aggressionen mod Irak i marts 2003 dokumenteret Fogh-regeringens og krigskoalitionens krigsløgne og påvist, at **ingen** af de skriftende begrundelser gør den forbryderiske aggressionskrig mod Irak legitim i forhold til international lov.

Nedenstående citater fra nogle enkelte artikler fra Kommunistisk Politik/Netavisen og Stop terrorkrigen fra årene 2002-2004 dokumenterer det.

Bush, Blairs og Foghs store løgn

”Det er nødvendigt med et påskud for at indlede en aggressionskrig. Under Vietnamkrigen var det løgnet om et angiveligt nordvietnamesisk angreb i Tonkinbugten. Til den ny krig mod Irak ser påskuddet ud til at være at forhindre Saddam Hussein i at besidde/udvikle atomvåben.”

”Verden bevæger sig hurtigt imod en ny katastrofe. Bush og Blair har stillet sig i spidsen for et kriminelt eventyr, som vil få enorme konsekvenser for den globale fremtid – langt større end Afghanistankrigen. Den militære opbygning i Golfen og omegn er vidt fremskreden. Danmark er direkte involveret – med A.P. Møllers containerskibe i front.”

*Kommunistisk Politik/Netavisen
9. september 2002*

Fogh: Total og uforbeholden støtte til USA's kriminelle krig mod Irak

”Den danske regering underkaster sig uden forbehold den amerikanske krigspolitik. Når USA kræver krig mod Irak, siger den ja og amen. Statsminister Anders Fogh Rasmussen har sammen med syv andre europæiske regeringsledere underskrevet en fuldmagt til USA til den kommende krig mod Irak, offentliggjort som annonce i den engelske avis The Times. Danmark skal i krig – mod det store flertals vilje.”

*Kommunistisk Politik/Netavisen
31. januar 2003*

Bush løj, da han satte Irak-krigen i gang, og da han sagde, den var slut. Hvad med Fogh og Co.?

Ved folketingets afslutningsdebat den 3. juni 2003 (da ingen masseødelæggelsesvåben var fundet, men statsministeren stadig var fortrøstningsfuld om, at de ville blive det) sagde Anders Fogh:

” Regeringen valgte at støtte den væbnede aktion i Irak:

· fordi Saddam Husseins tyranniske regime i mere end 12 år havde ignoreret det internationale samfunds krav om afrustning,

· fordi Saddam Husseins regime åbenlyst ikke levede op til det internationale samfunds krav om aktivt og ubetinget samarbejde,

· fordi Saddam Husseins regime havde klare forbindelser til terrorister,

· fordi Saddam Husseins regime var en trussel mod fred og stabilitet i regionen,

· fordi det var for farligt blot at lade stå til – det ville sende et helt forkert signal til denne verdens tyranner om manglende konsekvens.”

*Kommunistisk Politik/Netavisen
14. juli 2003*

Hvem snød FN?

”Bush, Blair og Fogh brød med FN, Sikkerhedsrådet og dets resolutioner, da de iværksatte den ulovlige krig. Det var ikke Saddam Hussein, men USA, UK og Danmark, der nægtede at samarbejde med FN for at føre krig.”

*Dorte Grenaa, Stop Terrorkrigen
15. november 2004*

* * *

Den parlamentariske opposition i folkettinget er også tilplettet af bod og snavs fra Bushs, Blairs og Foghs aggressionskrige. Den tilsluttede sig danske krigsdeltagelse i Irak det meste af tiden, og i Afghanistan fra 2001 til nu og ind i fremtiden.

Også krigen i Afghanistan er en forbryderisk, folkeretsstridig aggressionskrig. Den har nu varet i over syv år og er den længste krig i Danmarks nyere historie, med udsigt til at trække ud i årevis endnu.

Også krigen i Afghanistan og den danske krigsdeltagelse dér er indhyllet i et røgtæppe af løgne. Fogh valgte at trække sig fra den militære fiasko i Irak

og satse på den stadig voldsommere krig i Afghanistan med danske soldater i forreste frontlinje i Bushs første krigs-eventyr, der ingen ende vil tage.

Fogh drypper af stadig mere blod fra mænd, kvinder og børn i Irak og Afghanistan.

Fogh har hele vejen igennem haft bred parlamentarisk støtte, også fra socialdemokraterne og De Radikale, til krigsforbrydelse i Afghanistan.

’Oppositionens’ medansvar svækker selvfølgelig sagen mod Fogh og Co. og sikrer, at alle implicerede i et vist omfang dækker over hinanden.

Socialdemokraterne og De Radikale har meddelt, at de ved et regeringskifte vil få undersøgt hele grundlaget for Irak-krigen. Til gengæld vil de rabiante krigsanstiftere i Dansk Folkeparti alene have en undersøgelse af Forsvarets Efterretningstjeneste, for – ligesom i USA og UK – at søge at skyde ansvaret væk fra regeringen og toppolitikerne.

Kun den konsekvente krigsmodstand og marxist-lenisterne i APK har fortalt danskerne den fulde sandhed om den danske krigsdeltagelse i Irak, Afghanistan og USA's kriminelle ’krig mod terror’.

En del af sandheden er også den, at Danmark og danskerne ifølge international lov er ansvarlige for de ødelæggelser, de påfører andre lande og folk gennem kriminelle aggressionskrige. Når regningen skal gøres endeligt op, og det skal den på et tidspunkt, skal der også betales kompensation og krigsskadeserstatninger til de forurettede.

Løgnet omkring starten på Irak-krigen er kun en flig af den store danske krigsløgn. Og der er ikke brug for en parlamentarisk undersøgelse, hverken Dansk Folkepartis afledningsmanøvre eller det vage løfte om en undersøgelse efter et regeringskifte. Erfaringsmæssigt bliver en sådan både en syltekrukke og en hvidvaskning.

Fogh er ansvarlig for internationale krigsforbrydelser i stor skala og for grundlovsbrud. Det begrundes en rigsretssag.

Hvad der er brug for, er en kriminalundersøgelse og anklage for krigsforbrydelser mod Fogh og Co., helt oplagt med udgangspunkt i den store løgn om starten på Irak-krigen.

Oktober viste konkursrekord

Den økonomiske krise viser sig nu i rekordstort antal konkurser. I alt 434 danske virksomheder måtte lukke og slukke i oktober måned. Det er en stigning på ca. 84 pct. i forhold til oktober sidste år. Det viser en ny opgørelse foretaget af analysevirksomheden Experian. Tallet overstiger alle selskabets kendte konkurstal som går tilbage til 1993.

Ser man det i forhold til konkursumviklingen på et år, er konkurstallet steget med 39 procent.

I København er 191 virksomheder gået konkurs i oktober imod 108 i oktober sidste år. Det svarer til en stigning på 77 procent.

EU prognose: Stigende arbejdsløshed

Finanskrisen og den økonomiske krise vil præge EU i løbet af næste år, vurderer EU-kommissionen. Den forventer at Danmark vil følge EU's økonomiske nedtur med en vækst på kun 0,1 procent i 2009 og 0,9 pct. i 2010. Der forventes en stigning på arbejdsløsheden på mere end et procentpoint frem mod 2010.

I EU som helhed vil den økonomiske vækst i 2008 blive halveret i forhold til sidste år – til 1,4 pct.. Næste år går økonomien nærmest i stå med vækst på blot 0,2 procent. Først i 2010 lysner det igen med en forventet vækst på 1,1 procent

USA: Højeste antal fyringer siden 11. september

Den internationale recession har fat ikke mindst i krisens hovedland USA. Ifølge CNN Money er den amerikanske økonomi gået stå. I september var der 2269 firmaer, som gennemførte massefyringer. Det er en kraftig stigning i forhold til august hvor tallet lå på 497selskaber, der massefyrede. Samtidig steg antallet af ansøgninger om arbejdsløshedsydelse i forbindelse med massefyringer til 235.681. Det er det største antal siden september 2005, hvor orkanen Katrina ødelagde store dele af den amerikanske golfkyst.

Pas stadig på dem: Dagpengetyve på fri fod

Regeringen forsøger trods forhandlingsammenbrud at forværre dagpengereglerne

Regeringen var harm, da finansminister Lars Løkke Rasmussen den 31. oktober måtte meddele, at finanslovsforhandlinger om ”store dagpengeændringer” med socialdemokraterne til deres store fortrydelse alligevel ikke blev til noget. Planen om halvering af dagpengeperioden fra 4 til 2 år faldt. Men i stedet forsøger regeringen nu at etablere et alternativt forlig: Jobplan II.

Den rummer også en plan om beskæring af dagpengeperioden til 3 år og forlængelse af tiden for genoptjeningsretten.

Nu forsøger regeringen sig sammen med sine to støttepartier DF og Liberal Alliance plus De Radikale, der gennem

lang tid har signaleret sin villighed til at gøre livet surere for arbejdere og arbejdsløse.

Mangel på arbejdskraft og ’nødvendig modernisering af dagpengesystemet’ var de to løgnagtige overskrifter, som alle folketingets partier (minus Ehl) samt LO mente der kunne komme noget godt ud af. Alle disse forhandlingsparter har sidet lårene af hinanden og deltaget i øvelsen om det danske dagpengesystem kunne strikkes anderledes sammen. De har positivt åbnet for regeringens plan om at nedsætte dagpengeperioden fra 4 til 2 år efter svensk forbillede. Smøremidlet skulle være fleksible satser.

- *Lige nu er vi i en sonderingsfase, men det er rigtigt, at vi ønsker ikke at forringe dagpengene – vi vil ”modernisere”, så det bliver attraktivt og være med,* udtalte socialdemokraternes

Danske kvinder knokler sig til verdensrekord

Danske mødre er de næstmest udearbejdende i verden Kun de islandske kvinder lå højere, da opgørelsen blev lavet

I de nordiske lande kræver kvinderne lige adgang og betingelser på arbejdsmarkedet. Men hverken ligestilling eller ligeløn er opnået. Især kvinderne benyttes som arbejdskraftreserve, som virksomhederne kan sende frem og tilbage til kødgrøderne.

Når der er højkonjunktur kaldes kvinderne ud på arbejdsmarkedet.

Under Islands hårdt pumpede økonomiske boom, der nu er kollapsede, slog kvinderne verdensrekord i udearbejde.

På Forbes' liste over de 10 lande, hvor der er flest udearbejdende mødre, indtager Danmark andenpladsen efter Island – med Sverige og Norge på henholdsvis 3. og 4. pladsen. Danske kvinder arbejder stort set altid, bortset fra korte perioder på barsel, når børnene er nyfødte.

Nederst på top 10 listen ligger Schweiz, hvor det stadig er traditionelt, at kvinderne forlader arbejdsmarkedet medens børnene vokser op.

Portugal, Finland, Østrig, Canada og Holland indtager henholdsvis 5., 6., 7., 8., og 9. pladsen

finansordfører Morten Bødskov.

Socialdemokraternes rolle under de sammenbrudte forhandlinger var ynkelig. Deres lurvede tilbud om at gøre halvering af dagpengeperioden 'frivillig' med fleksible satser (der kunne betyde højere satser for korttidsarbejdsløse) var imidlertid uspiselig for regeringen. Man krævede den rene vare - selvom den fleksible 'frivillige' ordning kunne være endnu et led i opgøret med det solidariske og kollektive princip.

Kamp med tiden

Fra dag ét har regeringens 'store plan' om dagpengeforringelser været et eklatant løftebrud og et brud på den sociale kontraktspolitik, regeringen roser sig selv for:

- Vi rører ikke ved dagpengeperioden, sagde arbejdsministeren forud for valget og gentagne gange i 2007.

For regeringen kan det ikke undgå at være en kamp med tiden og op ad bakke, når man stadig bider sig fast i sin løgn om at mangel på arbejdskraft er Danmarks største problem.

Finanskrise, økonomisk krise, massefyringer og forventning om stærk stigende arbejdsløshed har gjort dens manøvre ekstra vanskelig.

Det er ikke nogen tilfældighed at det er 3F, som organiserer ufaglærte, der har advaret mest imod halvering af dagpengeretten. Det er netop 3Fs medlemmer, som først mærker den accelererende krise med arbejdsløshed. Især ville mange 3Fere være blandt de langtidsarbejdsløse, regeringen vil presse over på kontanthjælp ved forkortelse af dagpengeperioden – og med muligt tab af efterlønsretten.

Ingen af partierne, der har deltaget i dagpengeudskæringsforhandlingerne, har så lidt som LO villet eller været i stand til at spidde regeringens sorte plan som et udtryk for kapitalens skalten og valten og krav om maksimalprofit.

Men historien er i virkeligheden ganske kort: For at sikre profitterne i en krisetid skal arbejdernes tilkæmpede rettigheder rulles tilbage. Der er 'behov' for en passende stor arbejdsløshedshær som banker på og kan trykke lønninger og arbejdsforhold yderligere.

Rygeskuldre

Midt i oktober var det tid til den halvårslige frokost for billardspillerne. Gutterne m/k har nemlig for år tilbage indført den gode tradition at stifte en frokostklub, der betinges af, at de hver især betaler et mindre månedligt beløb, hvorved frokosten finansieres. I klubbens begyndelse blev frokosten altid afholdt på et af dagcentrets nærliggende spisesteder, hvilket såmænd var hyggeligt nok, men i de sidste par år har deltagerne forrykket frokosten til centrets egne lokaler. Det giver forskellige fordele. For det første bliver frokosten billigere, idet centrets køkken leverer ernæringen til en meget billigere penge. Dineren er virkelig god med masser af lune retter – og den serveres i rigelige mængder, hvorfor der altid er tilstrækkeligt til et mindre måltid næste dag for lidt færre brugere.

For det andet betyder centrets lokaliteter, at man ikke behøver at bryde op "før tiden". De tidligere spisesteders tjenere er nemlig udskiftet med to af centrets ansatte, som jo udover at være på arbejde nyder deltagerens selskab. Det er nemlig et muntert selskab, hvilket skal understreges. Det er ikke blevet mindre underholdende, efter at kvindernes deltagelse i *Slyngelstuens* billardspil er opnormeret væsentligt i løbet af det forgangne år. Det kan tilmed tilføjes, at op til flere af hunkønnets repræsentanter har tiltvunget sig adgang til turneringsholdet. Kvinderne har derved formået at bryde en årtier lang opfattelse hos nogle mænd, der mente, at kvinderne kun ville forårsage ulykker og ridser i det grønne klæde. I dag spiller de faktisk stort set lige op med de herrer.

Nuvel – tilbage til frokosten. Det er værd at nævne, at det ikke er bar tørkost, der indtages! De alkoholiske drikke anses som en nødvendighed for at kunne indtage det voldsomme måltid – og de findes i rigelige og meget varierede mængder. Efter en

halv times tid er det, ligesom isen er blevet brudt, og alle er kommet lidt tættere på hinanden. Samtidig er decibelstyrke forøget væsentligt. Sil-dene har jo gjort krav på et par snapse.

Så er det ligesom ved dette tidspunkt, at de sociale problemer opstår. Da den lune fiskefilet er blevet indtaget, tager Leif sig til skjortelommen og spørger:

Er der andre, der vil med ud og trække vejret gennem en smøg?

Det er der! Omkring halvdelen af selskabet forlader på asocial vis lokallet, men så længe der eksisterer små pletter på landkortet, hvor det stadig er tilladt at ryge, ja, lige så længe finder vi narkomaner oaserne for at inhalere nikotinen, tjæren sammen med andre giftstoffer. Vi er så heldige, at dagcentret har et rygerum med plads til omkring ti personer, men til tider vælger rygerne alligevel den friske luft udendørs.

Dette har de tilbageværende ved frokostbordet megen morskab ud af, så da rygerne vender tilbage til selskabet i samlet flok, sidder alle med skuldrene trukket op til hovedet. Som enhver kan forestille sig, er det en ret akavet stilling, der ved længere tid giver voldsomme infiltrationer. Rygeholdet kigger naturligvis forundret på dem. Leif bryder tavsheden:

Hvad er det, I foretager jer?

Vi leger rygere, svarer Bent. Rygerne er stadig lige desorienterede.

Og hvad vil det så sige?

Kan I da ikke se, at vi har fået rygeskuldre, driller ikke-rygerne videre.

Så kan I godt stoppe. Hvad snakker I om?

Bent erkender, at drilleriet har nået sin ende, og må forklare pointen:

Jamen kan I da ikke se, at sådan ser I ud, når I står udenfor i kulden og ryger?

25. oktober 2008: En tur til Sandholmløjren

Af Gerd Berlev

Kl. 11.16 kører det tog fra Ny Ellebjerg station, der skal bringe mig til Allerød kl. 12. Omkring Nordhavn station meddeles det over højtaleren, at der er problemer med togdriften fra Holte til Hillerød. Passagerer, der skal videre end Lyngby, skal skifte i Hellerup, hvorfra der kører tog til Holte, hvorefter der skal skiftes til togbus. Beskeden gentages med mellemrum, hver gang afsluttet med en forklaring om, at det skyldes 'øhhh problemer med it-styringen af driften' eller det centrale edb-anlæg eller bare problemer mellem Holte og Hillerød.

Efter hjemkomsten læser jeg på Modkraft, at 'Ifølge Banedanmarks teknikere blev en fiberledning omkring middag klippet over nord for Lyngby, hvilket resulterede i at al togdrift mellem Lyngby og Hillerød måtte aflyses'.

Efter en ret lang ventetid på Hellerup station sammen med mange andre, der er på vej til Allerød, ankommer der et tog til Holte.

På Holte station fordobles antallet af ventende passagerer, da toget ankommer med sin ladning. Jeg når lige ud på busholdepladsen tids nok til at se en DSB-særbus køre, men der er rigtig mange mennesker, så jeg stiller mig til at vente. I venteti-

den kommer der hen ved ti busser med andre destinationer. De kører videre med få eller ingen passagerer, et stykke henne holder der to blå busser.

De efterhånden mange ventende passagerer bevæger sig derover, men inden jeg når så langt, når rygter tilbage, at busserne kører direkte til Hillerød. Andre rygter melder om, at politiet visiterer buspassagererne. Der kommer en bus med skiltet "ikke i rute", men den holder bare med lukkede døre.

Endnu et rygte spredes i mængden, togdriften er ved at komme i gang igen. Jeg går op på perronen. Ganske rigtigt melder skiltet om, at der kører et tog om 18 minutter, og efter ti minutter bekræftes det i højtalerne, og mængden fra busholdepladsen strømmer op på perronen. Omkring kvart over et kommer så toget. Det fyldes til randen i god ro og orden og med godt humør.

Senere på dagen hører jeg fra en, der har taget en taxa, at der blev givet meddelelse over radioen, at der ikke skulle køre nogen taxaer til Holte station, uanset om de blev bestilt.

På pladsen ved Allerød station går demonstrationen i gang med taler m.v., da toget med de mange forsinkede deltagere ankommer. Der er en god stemning, og den fortsætter med lidt gøgl og en del musik på vejen gennem den smukke efterårsskov ud mod Sandholmløjren. Aldersspredningen er fra de ufødte i gravide maver til dem, der har rundet de 80.

I Blovstrød er der mange familier, der har stillet sig op for at se, hvad der går for sig. Der er nærmest feststemning, og enkelte går med os videre mod Sandholmløjren.

I toget var der en, der havde hørt, at politiet ville stoppe demonstrationen 1½ km før lejren. Det kom ikke til at holde stik, men jeg holdt mig bagerst, da jeg ikke er god til at løbe og min astma sikkert ikke har godt af tåregas. Derfor gik jeg glip af de fleste meddelelser fra højtalervognen. Til gengæld hilste jeg på et par af beboerne fra Sandholmløjren. De

gav hånd og sagde mange tak, fordi vi var kommet: "Vi er glade, fordi I tænker på os."

Kort før lejren er der en åben mark med en bakke på højre side af vejen. Det er en del af militærets arealer. Her bliver det åbenlyst, at politiet har taget kamp-opstilling. Øverst på bakken står det beredne politi og til venstre spredt i terrænet tre-fire grupper kampklædt politi. Der undslipper de mindre demonstrationsvante et gisp, og fotografene stiller sig op på stribe, det er som et scenario taget ud af optagelserne til en film. Det virker absurd her midt i den virkelige, varme, dejlige efterårssol og den smukke natur.

Det rygtes helt ned til de bagerste geledder, at der

har været nogle få anholdelser. Nu kan jeg se Sandholmløjren og de gitre, der er stillet op i behørig afstand fra lejren, samt geledet af politibiler, der spærrer for adgang til lejren gennem kontrolposten. Lige efter ser jeg nogle skud med røg og ild ovre på den anden side. Først tror jeg, der er nogen, der leger med fyrværkeri, men det går op for mig, at det er tåregas. En gruppe forsøger åbenbart at komme ind og klippe hegnet.

Lidt efter ankommer endnu en større gruppe demonstrationsdeltagere. Fra højtalervognen understreges med jævne mellemrum, at det er en lovlig, ikke-voldelig demonstration, at vi skal passe på hinanden, og ingen må komme til skade. Jeg holder mig på vejen på nogen afstand ikke

langt fra en række betjente, der står op over marken op til det midlertidige hegn.

Da ser jeg en gruppe unge anført af den lille fane komme løbende foran mig op imod hegnet. Det får politiet til at skyde mere tåregas af i retning af den del af demonstrationen, der befinder sig på vejen foran mig. Den del, hvor der er rigtig mange børn og ældre. Jeg trækker baglæns med jakken for næse og mund og tager et sug af inhalatoren, da tåregasskyen heldigvis hurtigt er drevet væk med vinden.

Mange bliver vrede på politiet, og der bliver råbt en del. Fra højtalervognen opfordres politiet til at opføre sig fornuftigt. Det lyder, som om politiet råber et eller andet i en lille megafon helt oppe ved indgangen til Sandholmløjren, men hvor jeg er, kan ingen høre, hvad der bliver sagt.

Her hvor der er lidt ro, bliver nogle telefonsamtaler klaret. Der forhandles med politiet om tilladelse for en bil til at køre frem til demonstrationen med kaffe og kager. Efter flere forsøg på forhandling bliver det afvist. Hvor små sko kan man gå i?

Den medbragte madpakke bliver fortæret, jeg får taget nogle billeder ... mobilen løber tør for strøm. Solen står efterhånden lavt, der er sikkert grupper, der forsøger at klippe mere hegn, og nogle flere er blevet anholdt.

Nu stiller vi op til hjemmarch. Bedsteforældre for asyl skal gå forrest, der mangler en hånd til det ene banner. Så får jeg lidt at tage mig af. Vi går stille og roligt. Af og til må vi stoppe op, for at der ikke skal opstå huller i rækkerne. Vi hilser på Blovstrød-beboerne igen, og mine fødder bliver ømme, men hvor er skoven dog smuk, og hvor er det godt at have været med.

Så er vi kommet til det store kryds lige før Allerød station. Vi må igen stoppe op i længere tid, men kommer da i gang igen frem til rundkørslen. Så råbes der igen stop. Højtalervognen er nået lige forbi det store

kryds, derfra opfordres politiet til at gå ud af demonstrationen, vi venter tålmodigt, vi holder sammen. Til sidst går de ud, og vi går videre ti meter, og så fremdeles.

Det tager lang tid, men nu øjner vi kaffevognen, desværre kun med kage. Igen bliver alle opfordret til at tage sig af hinanden, til at følges ad, til at holde sammen på vejen hjem. Jeg går hurtigt ind på stationen og ser derfra, hvordan politiet stiller sig op ved den snævre trappe, alle skal passere for at komme ind på stationen. Jeg håber på, at ingen kommer til skade.

Så kommer toget hjemad. Det bliver propfyldt. Til allersidst kommer nogle grupper kampklædte betjente med omkring syv i hver gruppe. De maser sig ind i toget, skønt der ikke er plads. Ved den nærmeste indgang bliver de skubbet ud igen af de mange mennesker. Så tager en af dem fat omkring hovedet på den nærmeststående. Hele toget hujer, fotografere og skubber dem ud. Der kom de ikke ind.

Ved den næste indgang står syv betjente klemte helt op ad dørene, de kommer ikke længere, mens jeg er i toget. En finder en mundharpe frem, og stemningen stiger. Vi har gjort det godt. Vi har gjort det rigtige. Der må være en grænse. Hertil og ikke længere.

Der kommer helt sikkert nye aktioner. Ungdommens handlekraftige energi og opfindsomhed forbundet med de ældres vedholdenhed, besindighed og erfaring er ikke en ringe cocktail. Næste gang ser vi også gerne bygningsarbejdere, pædagoger, lærere og sygeplejersker og alle de andre fra arbejdspladserne.

Alle fotos: GBe

Dyster fremtid for kommende protestdemonstrationer!

Af Jeanette Perlt, Forældre mod politibrutalit

Skal retten til at demonstrere og protestere i dette vores demokratiske land også fremover mødes af uanede politiressourcer, helikoptere, heste, hunde, videokameraer, hollændervogne, store grupper af civilbetjente, mængder af gas, knipler og peberspray?

Den stort anlagte demonstration "Luk Lejren" løb af stablen i tåregaståger, knippelslag og et stort antal anholdte. Forældre Mod Politibrutalit var til stede fra morgentimerne og fulgte politiets "oprustning".

De mange demonstranter, i alle aldre og fra alle samfundslag, gik fra Allerød station de 3,5 km til Sandholmlejren og blev mødt af et stort anlagt, kampklædt politiopbud foran lejren. Forinden havde politiet demonstreret deres mangfoldige ressourcer via en kredsende helikopter, hestepoliti og videofilmen af deltagerne, både på Allerød station og af demonstrationsoptøget. Mange "ikke så hærdede" demonstrationsdeltagere bemærkede forundret dette.

Da vores mål jo er at observere politiets arbejdsmetoder, havde vi som vanligt delt os i forskellige grupper. Nogle skulle blive ved demonstrationsfesten, og nogle skulle løbe med

Jeanette Perlt
Foto: Modkraft

"udbrydergruppen med de lilla flag", der skulle klippe hegn.

Symbolsk væltede "udbrydergruppen" de lave mobile hegn, politiet havde spærret vejen med, og forsatte ud over "steppen" for at finde vej op til hegnet, der skulle klippes. Vores gruppe på fem-seks forældre fulgte med. Et par stykker af os endte med en gruppe, der kom helt tæt på hegnet, hvor de begyndte at klippe. Ikke længe efter begyndte politiets tåregasbeskydning, og de kampklædte betjente kom til stedet. De aktivister, der ikke slap væk, blev væltet omkuld af politiet og lagt i strips (plastikhåndjern).

Vi blev på stedet og iagttog, at alt gik fornuftigt til, og blev ignoreret af det tililende politi. Da de anholdte blev

trukket ned i grøftegraven foran, og vi også var på vej væk, blev jeg anholdt af to betjente under sigtelsen, at jeg var på militært område.

Ingen skiltning i miles omkreds indikerede dette, hvorfor jeg blev noget forbavset. Jeg var i min gule vest med foreningens logo, men oplyste alligevel, at jeg var der alene for at observere deres arbejde og se til, at alt gik korrekt til. Dette havde ingen virkning. Mere overrasket blev jeg, da jeg så min "mækker", der var kommet op på vejen, ligeledes blev anholdt.

Trods det bitre i, at vi observatører endnu engang uden rimelig årsag blev anholdt, var betjentene rimelige i deres opførelse ved anholdelserne. Dog kom en anholdt til, der havde fået slag i hovedet og blødt; efter sigende blev han kørt til skadestuen til behandling.

Vores "flok" af anholdte blev sat i en stor, grøn "fangetransport"-bus, der til vores store overraskelse blev kørt til Bellahøj Politistation i København NV, dette i stor fart og med udrykningssirener. Som en af betjentene sagde: "Jeg skal jo hjem og se boksekamp"!

Dette er kun en lille del af historien fra "Luk Lejren"-aktionen, da vi to "forældre" fra da var blevet sat ud af spillet, men vi så og hørte i vantro politiets massive gasning af festdemoen, vi vidste både talte børn og gamle. Har senere talt med en aktivist, der så tre piger blive bidt af politihunde. Og endnu en historie om en, der havde fået slag i hovedet, så det blødt.

Medier og politi har senere meldt ud, at der ingen tilskadekomne var, hvilket vi må konstatere ikke er sandheden.

Vi har også fået justitsminister Brian Mikkelsens ord for (via TV2-News), at han synes, politiet gjorde et godt stykke arbejde, og at der skal slås hårdt ned på demonstranter, særligt de efter hans definition "autonome". Ministeren talte i går om ytringsfrihed og retten til at demonstrere, men dette gælder altså ikke alle i Danmark, og i hvert fald ikke dem, der mødte op til demonstration i går. Og så er vi tilbage ved de dystre fremtidsudsigter.

De eneste voldelige ved Sandholm var politiet

Af Støttekredsen for flygtninge i fare

En usandhed bliver ikke mere sand, jo flere gange den gentages. Heller ikke selvom det er af Danmarks to største fjernsynskanaler: DR og TV2.

Som deltagere i demonstrationen "luk lejren" lørdag kan vi ikke genkende det billede, Danmarks to største tv-kanaler har tegnet af demonstrationen. En gennemgang af avisernes websider giver stort set ikke bedre resultat.

Det eneste dramatiske i den demonstration var det store politiopbud og politiets uhæmmede brug af tåregasgeværer både mod den lille gruppe aktivister, der havde forladt demonstrationen, og ind mod de mange demonstranter,

der stod fredeligt foran Sandholm og blot demonstrerede. Heriblandt en asylsøger, der fik et skud tåregas med af politiet på vejen. Er vi i Iran eller Danmark? spurgte han. Blev demonstrationen opløst af politiet som oplyst i medierne, så må politiet råbe lidt højere en anden gang. For vi er ca. 1500 demonstranter, der ikke har hørt det. Kl. 16 begyndte demonstrationen at forlade Sandholm og gik i samlet flok tilbage til Allerød Station, hvor vi ankom til ca. kl. 18.30, og folk begyndte at sive stille og fredeligt.

*Lise Møller Christensen og
Mona Ljungberg*

Nogle fakta om forholdene for flygtningene i Sandholmløjren

Af Støttekredsen for Flygtninge i Fare

Faktum 1: Sandholm er placeret i militært øvelsesområde

Sandholmløjren ejes af militæret og ligger i et militært øvelsестerræn. Inde i Sandholmløjren høres jævnligt skudsølver og affyring af bomber uden om lejren. Skræmmende og retraumatiserende for flygtninge på flugt fra krig. Krigstraumatiserede flygtninge og deres børn tvinges til at bo i Sandholm.

Faktum 2: Hegnet rundt om Sandholm og Dansk Røde Kors' kontrolpost er oprindeligt oprettet i 2000 for at overvåge kriminelle asylsøgere indkvarteret i Sandholm ganske få måneder

Hegnet rundt om Sandholm og Dansk Røde Kors' kontrolpost blev oprettet i årene, hvor flygtningehetzen i Danmark kørte på sit højeste. Hverken hegn eller Dansk Røde Kors' kontrolpost blev nogen sinde oprettet for at beskytte asylsøgere, som Dansk Røde Kors siger i dag, men for at kunne overvåge asylsøgerne og deres færden. Dansk Røde Kors' kontrolpost blev ifølge oplysningerne i en pressemeddelelse 6. november 2000 på Rigspolitiets webside oprettet samme dag og for at hjælpe Rigspolitiet med at overvåge asylsøgerne.

Der kom i slutningen af 1990'erne en del personer til Danmark fra den østeuropæiske mafia og søgte asyl under dække af, at de var forfulgte. Det var dem, Sandholmløjren blev indrettet på. Arme de reelle flygtninge, for de blev faktisk også indkvarteret i Sandholm, nu indhegnet sammen med den østeuropæiske mafia. Endnu mere arme de reelle flygtninge, der kom fra samme lande som den østeuropæiske mafia og måske var forfulgt af mafiaen. De danske myndigheder skelnede ikke til individet, men begyndte at stemple alle med samme nationalitet som ens. F.eks. indførtes automatisk hasteafslag til alle armeniere (den såkaldt *åbenlyst grundløse-procedure*).

Det lykkedes de danske myndigheder at få både østeuropæisk mafia og reelle østeuropæiske flygtninge ud på mafia-kon-

toen. Alligevel bibeholdt man overvågningen af flygtningenes privatsfære, og Dansk Røde Kors fastholder behov for et ekstraberedskab af personale til overvågning (reelt af den mafia, som ikke er der mere). I de efterfølgende år blev en række åbne centre rundt omkring i Danmark lukket og flygtninge derfra overflyttet til Sandholm og Avnstrup (også Avnstrup fik Dansk Røde Kors-kontrolpost og overvågning). Reelle flygtninge, der har fået afslag på asyl, men ikke kan sendes ud grundet risiko for overgreb i deres hjemlande, overvåges i årevis, som var de mafia og kriminelle, alene fordi de er på flugt fra overgreb og forfølgelse i deres hjemlande.

Faktum 3: Sandholmløjren og Avnstruplejren er nogle af de farligste steder at opholde sig for asylsøgere

Det er velkendt af både myndigheder og organisationer, der beskæftiger sig med asylsøgere, at autoritære og totalitære regimer sender meddelere (stikkere) ud til asyllande for at samle information om regimemodstandere, der opholder sig i udlandet, herunder asylsøgere på flugt, fordi de er forfulgte af regimet i hjemlandet. Stikkerne kommer under dække at være asylsøgere, af regimet begavet med de rigtige dokumenter og den rigtige historie. Danmark er for dem et slaraffenland til at indsamle informationer om de reelle flygtninge fra hjemlandet. For i Danmark samles alle asylsøgere i lukkede lejre. Her har stikkerne god tid til uforstyrret at lære flygtningene at kende og samle information. Flygtninge, der får afslag på asyl og tilbagesendes til hjemlandet, er i højrisiko grundet opholdet i det danske centersystem.

Faktum 4: Flygtningene i Sandholm stresses af isolationen og udsendelses-trusler

Det paradoksale er, at mange af de flygtninge, der får afslag på asyl, får afslag med begrundelsen, at de i hjemlandet ikke er i risiko. De samme flygtninge kan Danmark ikke sende ud uden at komme i konflikt med internationale reg-

ler, grundet at de er i risiko i hjemlandet.

Derfor tvinger Danmark flygtningene til at bo i Sandholm og Avnstrup bag hegn og med overvågning og hindring af et privatliv.

Faktum 5: Sundhedsskadelige boligforhold

Pladsforholdene for flygtninge i Sandholm og Avnstrup er trange. To små værelser, tilsammen ca. 15 kvadratmeter til børnefamilier. Sandholm bruges stadig til at fratage flygtningene penge til kost, og de får kun udlevering af tre måltider om dagen.

Faktum 6: Sandholm som straf for at være flygtning

Sandholmløjren bruges foruden til almindelig indkvartering også som strafforanstaltning mod voksne og børn. I perioder som kollektiv straf imod flygtninge, fordi de er flygtninge. Som individuel straf imod flygtninge, der sætter sig op imod reglerne eller er ved at blive vanvittige af centersystemet.

Faktum 7: Flygtninge har ikke mulighed for at gøre oprør

Flygtningene i Sandholm og Avnstrup kan ikke gøre oprør imod de trange og restriktive forhold og tilværelsen i isolation, f.eks. selv hive hegnet ned eller blæse på Dansk Røde Kors' kontrol. Gør flygtningene det, udsættes de for repressalier og straffeforanstaltninger som nævnt ovenfor, fratagelse af penge, tvungne flytninger osv., og i værste fald fængsel.

Faktum 8: Dansk Røde Kors' økonomiske gevinst

Dansk Røde Kors er økonomisk afhængig af statshonorarer for organisationens tilstedeværelse i centrene. Opgaven er overvågning af flygtninge og klientgørelse af mennesker tvunget ud af deres hjemland, som mest af alt har behov for at opstarte en såkaldt normal tilværelse under såkaldte normale forhold: eget hjem med et privatliv, familieliv, beskæftigelse, indtægt, uddannelse m.m.

Den værste kapitalistiske krise siden 1930'erne

Hvad vil DU gøre?

Af Larry Holmes

Enhed og modstand er ikke længere noget valg. Det er et spørgsmål om at overleve

De fleste folk har hørt, at det økonomiske mareridt – “griskhed og profit før samfundsbehov”, som det kapitalistiske system har kastet os ud i – er den værste krise siden den såkaldte Store Depression i 1930'erne.

Hvad du ikke får at vide fra de kapitalistiske massemedier, er, hvordan 1930'ernes krise forvandlede tital af millioner skræmte arbejdere og desperate fattigfolk af alle racer og nationaliteter til en kæmpende hær organiseret på basis af klassesolidaritet i en episk kamp mod kapitalisterne og deres regering. I slutningen af 1930'erne var det ikke de superrige, men den organiserede arbejderklasse, der syntes at være magtfulde og uovervindelige.

Arbejdende og fattigfolk, knust af depressionen, gik ind i 1930'ernes fattigdom nedbrudte og uden håb. Alligevel, da årtiet var ved at være gået, havde arbejderklassen vundet store slag, først ved at organisere sig i råd for arbejdsløse og lejerforeninger og siden i kæmpe fagforeninger.

Social sikring, medicinhjælp, millioner af job skabt via enorme offentlige arbejdsopgaver og retten til faglig organisering var blandt de store resultater af kampene i 30'erne.

Med hjælp fra kommunistiske aktivister, viet til at kæmpe på vegne af arbejderklassen, organiserede folk sig til at stoppe boligspekulanter og banker i at sætte familier ud af deres lejligheder og huse.

Arbejdere inden for bil-, stål- og andre mange industrier opfandt nye taktikker i deres kamp for retten til at tilhøre en fagforening. Som tilføjelse til at gå i strejke besluttede arbejderne sig af og til for at blive på de anlæg og fabrikker, hvor de havde nedlagt arbejdet. De overtog dem simpelthen, indtil de havde fået opfyldt deres krav.

En løbeseddel opfordrende folk til at gå med udviklede sig til en af de mest kendte masseprotester imod arbejdsløshed på New York Citys Union Square marts 1930. Med den simple tekst ”Kæmp eller sult”.

Det var en af de vigtigste lektier, som arbejderklassen lærte i løbet af 1930'erne: Enten skubber vi alt det, der skiller os, til side, og alt hvad nogen kan bruge til at splitte os som klasse, og kæmper som en i helvede, eller vi vil ikke overleve.

Denne lektie er lige så relevant i dag som for 75 år siden. Hvorvidt vi forener vi os og kæmper imod, vil blive en sag om overlevelse for de fleste af os også denne gang. Lad der ikke herske nogen tvivl: Medmindre du er rig, er chancerne enten, at du mister dit job – nogle af jer har allerede for lidt i løn – og vil finde det næsten umuligt at finde et nyt job, eller at du vil miste et sted at bo. Mange vil miste deres studielån. Andre vil miste deres pensioner og finde sig selv overbebyrdet med gæld og uden sygesikring. Mange af os vil blive hjemløse og sultne.

Dagens kulturelle ideer og normer, ideer og normer opfundet og permanentgjort af det kapitalistiske system, milliardærene, som det tjener, deres medier, deres skoler, deres hierarki, hvor de fleste af os arbejder, og deres politiske system har ikke forberedt os på at handle i vores egen interesse sammen med andre.

Ideerne, der gentages med fornyet styrke hver dag, er, at hvis du er uheldig,

er det din egen fejl. De rige er rige, fordi de er smarte. Den menneskelige natur er medfødt elendig, så tro ikke på folk som dig selv, du er nødt til at konkurrere imod dem. Sammen med disse løgne er der den store, at ”ting vil blive bedre før eller senere”, fordi ”USA er det største land, og kapitalismen er ikke blot det bedste system, det er det eneste”.

Den basale konspiration, der er på færde her, er designet til at splitte os, lænket til vores personlige verden, fundamentalt ladt alene med at klare krisen og kapitalistklassen, der er i krig mod os.

Med dagens utrolige stress fortjener folk bestemt retten til at sætte deres hovedsæt på og koble af til den store musik, som de har downloadet til deres I-pods. Eller vegetere til en af de adskilligt tusinder kabelstationer på deres tv (hvis deres kabel ikke er blevet lukket grundet mangel på betaling). Eller tilbringe timer online, som både er socialt og alligevel isolerende på samme tid. Du kan selvfølgelig misbruge mængden af valg, men i sidste ende gør det mere skade, end det hjælper.

De fleste folk tror nok med god grund, at kapitalismens mest effektive kontrolsystemmekanisme er dens racistiske politi, FBI, immigrations- og toldstyrken, retssystemet, fængslerne og Pentagon, alt sammen i dag samlet under paraplyen ”indenrigs sikkerhed”.

Regeringsundertrykkelse er åbenlyst et problem. Imidlertid er det i sig selv ikke tilstrækkelig til at kontrollere mas-

serne eller stoppe os i at gøre oprør.

Ligeså, hvis ikke mere effektive, er måderne, hvorpå systemet arbejder meget hårdt på at programmere os til ikke at forene os og kæmpe.

Det, systemet gør, er meget lig det, der skildres i filmen "The Matrix". I den virkelige kapitalistiske matrix er vores bevidstløse kroppe ikke opmagasinerede et sted, mens vores narko-påvirkede sjæle tumler rundt i en computerskabt drømmeverden. Alligevel så er den vir-

kelige kapitalistiske matrix' funktion mere skræmmende og diabolsk, fordi det ikke er en film.

Det kapitalistiske system arbejder hårdt for at holde vores politiske bevidsthed paralyseret og i koma for at passivere os, styrede, adskilte fra hinanden og derfor lettere at udbytte, hvilket er, hvad det parasitiske kapitalistiske system virkelig handler om.

For at forene os og kæmpe for vores ret til et arbejde og et sted at bo, til sundhed og uddannelse, til alt, hvad vi

behøver og fortjener, må vi bryde ud af den kapitalistiske matrix. Nogle vil bryde ud før andre, men de fleste af os vil klare at bryde ud.

I filmen får Neo valget mellem den blå pille, som er lig lykkelig uvidenhed, og den røde pille, som er vejen til sandheden og til revolutionær aktion. For hver dag, der går, vil flere og flere arbejdere vælge den røde pille. Hvilken vælger du?

Oversat efter Workers World
oktober 2008

Den nye neo-konservative virkelighed

Amerika ved vejs ende

Af Paul Craig Roberts

Et nyt kapitel i den økonomiske historie er begyndt, et kapitel, hvor De Forenede Stater ikke længere spiller sin tidligere dominerende rolle

"Vi er et imperium nu, og vi handler, vi skaber vor egen virkelighed. Og mens I er i færd med at studere den virkelighed ... dygtigt, om I vil ... så handler vi igen med at skabe andre nye virkeligheder, som I ligeledes kan studere, og det er sådan, det hele udvikler sig. Vi er historiens aktører ... og I vil, alle sammen, være henvist til blot at studere, hvad vi gør."

White House-medarbejder hos Bush, der forklarer Den Nye Virkelighed

The New American Century varede et årti. Finanskrise og fejlslagne projekter i Irak, Afghanistan og Georgien fik det neokonservative projekt om amerikansk verdensherredømme til at bryde sammen i efteråret 2008.

De neokonservative brugte 11. sept. 2001 som et "New Pearl Harbor" og en anledning til at give magt forrang for lov indenrigspolitisk og internationalt. Den udøvende gren var ikke længere nødt til at respektere føderale vedtægter, som Foreign Intelligence Surveillance Act, eller respektere internationale overenskomster som Genevekonventionerne. En

Paul Craig Roberts

DOKUMENTATION

angivelig "terroristtrussel" imod national sikkerhed blev den forklædning, som tilslørede de amerikanske imperialistiske interesser, som Bushregimet varetog i forbindelse med afviklingen af amerikanske borgerrettigheder og den eksisterende orden i henhold til national lov som indført af tidligere regeringer i løbet af efterkrigstiden.

Måske ville det neokonservative projekt med sigte på verdensherredømme have varet en smule længere, hvis de neokonservative havde været i besiddelse af intellektuel kompetence.

På krigsskuepladsen forudsagde de inkompetente neokonservative, at Irakkriegen ville blive en seks ugers "cakewalk", hvor de 70 mia. dollars, som krigen har kostet, ville blive betalt med

irakiske olieindtægter. Præsident Bush fyrede det Hvide Hus' økonom Larry Lindsey for at have skønnet, at krigen ville koste 200 mia. dollars. Det nuværende ekspertskøn lyder på, at Irakkriegen har kostet de amerikanske skatteydere mellem to og tre billioner dollars. Og seksugers-krigen er nu blevet til en seksårs-krig.

På den økonomiske front overså de inkompetente neokonservative den kendsgerning, at et land, der flytter sin industri og bedste job til udlandet for at maksimere kortsigtede profitter, vil blive stadig svagere økonomisk. Propagandistisk snak om en "New Economy" med rod i finansiell dominans tilslørede den kendsgerning, at USA var verdens største skyldnerland, afhængigt af udlændinge til at finansiere sin regerings daglige funktioner, sine borgeres prioriteter og sine militære operationer i udlandet.

I Irak opgav de neokonservative deres hegemoniske militære prætentioner, da de overførte 80.000 sunnioprørere til den amerikanske hæres lønningsliste for at indskrænke kamphandlingerne og reducere amerikanske tab.

I Afghanistan opgav de neokonservative yderligere militære prætentioner, da de var nødt til at sætte deres lid til NATO-tropper for at nedkæmpe Taliban.

Amerikanske militære prætentioner kom til kort i Georgien, da Bushregimet sendte georgiske tropper ind med sigte

på etnisk udrensning i Syd-Ossetien af russiske indbyggere for dermed at gøre en ende på selvstændighedsbevægelserne i provinsen og bane vej for Georgiens NATO-medlemskab. Det tog kun få timer for russiske soldater at nedkæmpe den amerikansk og israelsk trænedede og udrustede georgiske hær.

Den aktuelle finanskriser har sat en stopper for ambitionerne om amerikanske finansielt overherredømme og markedsøkonomiske illusioner om, at deregulering og offshoring havde bragt velstand til Amerika.

En lang artikel, *“The End of Arrogance”*, i det tyske nyhedsmagasin *Der Spiegel* den 30. september bemærkede:

”Dette er ikke længere det muskuløse og arrogante USA, som verden kender, supermagten, der bestemmer spillereglerne for alle andre, og som anser sin måde at tænke på og gøre forretning på for at være den eneste vej til succes.

Også arrogancen er ved vejs ende. Amerikanerne betaler nu prisen for deres hovmod.”

Den tid er for længst forbi, da USA ubekymret kunne sætte sig i gæld uden at tage hensyn til, hvem der i sidste ende skulle betale regningen. Og den tid er for længst forbi, da USA kunne påtvinge resten af verden de økonomiske konsekvenser af sit engagement, konsekvenser, der giver profit forrang frem for alt andet

... uden nogensinde at acceptere, at den slags udbytte ikke kan opnås med forretningsmæssigt respektable metoder.

Et nyt kapitel i den økonomiske historie er begyndt, et kapitel, hvor De Forenede Stater ikke længere spiller sin tidligere dominerende rolle. En proces, der indebærer omfordeling af penge og magt over hele verden, bort fra Amerika og til fordel for ressourcerige lande og opstigende industrialiserede lande i Asien, har været undervejs i årevis. Den finansielle krise vil kun fremskynde denne proces.

I forbindelse med betragtninger over sin slagte modstander, George W. Bush, der er bragt til fald som følge af militær og økonomisk fiasko, bemærkede den

Tilbagevækning af invasionsstyrkerne er den eneste løsning på konflikten i Afghanistan

Af Voice of Jihad

Organ for Det Islamiske Emirat Afghanistan (Taliban)

DOKUMENTATION

Amerikanerne, briterne og FN råber og skriger nu, at der ikke findes nogen militær løsning på krisen i Afghanistan, at en fredelig løsning må søges, og at samtaler ansigt til ansigt med Taliban må holdes. Hvis de havde tænkt på det for syv år siden og ikke invaderet Afghanistan, ikke trampet på Afghanistans renhed og ære, ikke gjort titusindvis af uskyldige afghanere til martyrer, ikke torteret tusinder af

afghanere i mørke fængsler under påskud af kamp mod terrorisme, så ville en sådan tale have været mere passende og haft en chance for at blive lyttet til.

For syv år siden pustede Det Islamiske Emirat Afghanistan ikke til krigens ild. Det krænkede ikke noget lands nationale uafhængighed eller territoriale integritet,

og det greb ikke til intimidering og spredning af terror i andre lande og uden for Afghanistans grænser. Tværtimod forsikrede det verdenssamfundet om fred, stabilitet og god opførelse. Det var andre, der valgte intimideringens, magtens og aggressionens vej; som væltede det herskende islamiske system i Afghanistan med blotte påskud og ubekræftede beviser; som valgte barbariets vej imod Det Islamiske Emirat Afghanistans repræsentanter og tilhængere; som torterede titusindvis af afghanere på grund af deres islamiske tro og religiøse hengivenhed og greb til enhver tænkelig forbrydelse og ugering i håb om at kunne knuse de islamiske værdier og idealer.

I denne periode har vi også været vidne til uretfærdigheden og den mangelfulde dømmekraft hos FN, som blot har betragtet enhver forbrydelse og utilladelig gerning begået af de amerikanske besætttere og invasionskoalitionen og ikke vist nogen som helst nåde over for eller medfølelse med det afghanske folk og dets land. Invasionsstyrkerne har ikke vist nogen anger for deres masse-mord på uskyldige civile under deres konstante og vilkårlige bombardemen-

Film om Afghanistans børn

– produceret af Eva Arnvig

Torsdag den 13. november

kl. 20.00 – 22.00

Vesterbro Kulturhus, Lyrskovsgade 4
3. sal, mødelokale 3, Entré: 40 kr

På ottende år slås verdens rigeste lande med USA i spidsen for at

vinde magten i et af klodens fattigste lande – Afghanistan. Denne aften har du en enestående mulighed for at få et realistisk billede af konsekvenserne for civilbefolkningen.

Eva Arnvig er uddannet psykolog og journalist. Hun viser sin seneste dokumentarfilm, som særligt fokuserer på børnenes vilkår i krigshelvedet. Efter filmen vil der være mulighed for at stille spørgsmål til Eva Arnvig.

Arrangør: Valby og Sydvest mod krig

iranske præsident Ahmadinejad:

”Det amerikanske imperium i verden er ved at nå til vejs ende, og dets kommende herskere må begrænse deres indblanding til deres egne grænser.”

Sandere ord er aldrig udtalt.

Paul Craig Roberts var vicefinansminister i Reagan-regeringen og en af de skarpeste kritikere af Bush-regimet fra det amerikanske establishment.

Oversat af Hans Pendrup for Stop Terrororkrigen efter Counterpunch 28. oktober 2008

ter, ej heller for de tusindvis af fanger, som vansmægter i fangelejrene i Bagram, Kandahar og Guantanamo.

Nu, hvor Det Islamiske Emirat Afghanistan står på tærsklen til sejr i sin fortsatte kamp for forsvaret af Afghanistans renhed, forsøger det internationale samfund i kraft af en række falske gestus og snak om forhandlinger at aflede opmærksomheden hos den afghanske nation af mujahidinere. Men uanset hvad vil det være umuligt for invasionshærene at forhale fremgangen for den hellige krig og den muslimske nation i Afghanistan.

Det Islamiske Emirat Afghanistan ønsker at gøre klart, at den eneste løsning på det afghanske problem er de udenlandske styrkers betingelsesløse tilbagetrækning fra Afghanistan og respekt for landets nationale uafhængighed og islamiske tro. Kun derigennem kan fred, stabilitet og fremgang atter vende tilbage til Afghanistan.

Hvis USA og Storbritannien og på deres befaling FN tror, at de kan beholde deres invasionsstyrker fra 38 lande i Afghanistan og samtidig få fred og forsoning efter deres egen smag, så drømmer de en umoden og tom drøm.

8. oktober 2008

Oversat af Carsten Kofoed for Frit Afghanistan Blog

'KP' på reformsporet

Senil kapitalismekritik

Det danske 'neo'-revisionistiske Kommunistisk Parti holder om kort tid sin 2. kongres. Her forberedes der en genopsætning af DKP's gamle program for 'antimonopolistisk demokrati' og kursen sættes mod de parlamentariske drømme

Medlem af Kommunistisk Partis landsledelse Lotte Rørtoft-Madsen skriver i en kronik op til partiets 2. kongres, at den økonomiske krise betyder, at der er *et skrigende behov for at skabe et program for demokratiske og antimonopolistiske reformer, som peger frem mod socialismen.*

Det bliver lanceret som en helt ny taktik, men er ikke andet end det samme omkvæd, der har lydt i nogle årtier efterhånden fra en række revisionistiske partier, nemlig genfødslen af DKP's program for 'antimonopolistisk demokrati' fra 1976 – efter 'socialismens' (læs: revisionismens) fallit i Sovjetunionen og Østeuropa og dens afløsning med råkapitalisme 1989-91.

”Den danske kapitalismes krise stiller arbejderbevægelsen over for den opgave at åbne nye veje gennem udfoldelse af den antimonopolistiske kamp” (DKP 1976).

I sin argumentation beskriver Rørtoft-Madsen den aktuelle verdenskrise som en systemkrise uden for rammerne af den traditionelle cyklus: *”Der er tale om en strukturel krise der berører selve kapitalismens fundament”* af et omfang, så intet tyder på, at alt falder tilbage til den gamle vante gænge.

Hvad skal forstås helt konkret ved denne konklusion, er, at en række særlige forhold gør sig gældende. Disse kan så igen koges ned til en påstand om, at kapitalismen har mistet sin evne til at udvikle sig, og at krisen er et tegn på dens svaghed. Denne *”generelle svækkelse”* åbner

mulighed for reformer som den venezuelanske præsident Chavez' *”demokratiske socialisme”*, mener hun.

Også her må der trækkes en historisk parallel: Da sovjetrevisionisterne med Hrustjov fra 1956 gjorde op med den marxistisk-leninistiske generallinje for revolution (hvad der i Danmark fandt sit nedslag i DKP's program for 'antimonopolistisk demokrati'), argumenterede man for 'den fredelige overgang til socialismen' og 'det antimonopolistiske demokrati' som en særlig (fredelig) overgangsform – ud fra en overdreven fremstilling af 'socialismens (læs: Sovjetunionens) styrke'. Nu argumenteres for det samme med 'kapitalismens svaghed'.

Hvad vi i dag oplever med finanskrisen, børskrak, store monopolders konkurs og hele landes bankerot, er imidlertid en uddybning og skærpelse af **kapitalismens almene krise** flettet sammen med et kraftigt udbrud af dens **cykliske overproduktionskrise**.

Det er der intet grundlæggende nyt i. Der er ikke tale om en 'ny fase' i kapitalismen eller imperialismen, som skulle gøre, at marxismen-leninismens konklusioner om revolutionens nødvendighed for at gøre en ende på det rådende og døende kapitalistiske system ikke længere holder stik.

Hvor Sarkozy og andre kapitalistførere, der var 'nyliberalister' indtil for et par uger siden, søger at skabe en *'kontrolleret kapitalisme'*, der skulle være stabil (hvilket er en utopi), kommer nutidens revisionister frem med deres gamle pølsepinde, som præsenteres som vejen til socialisme – uden revolution.

Rådden suppe

Rørtoft-Madsen uddyber synspunktet om kapitalismens *'sidste dage'* ved at fortolke nogle faktiske observationer: Kapitalismens udviklingslove betyder en tendens til fald i profitraten og en generel overskudskrise. Spekulationsboblerne er et udtryk for at, kapitalen søger væk fra produktionen for at sikre profitten. Krisen falder sammen med energikrise, klimakrise og fødevarer-

krise. Hun sammenblender forskellige elementer ved den almene og cykliske krise, delkriser, der er flettet ind i hinanden, mens hun opsamler forskellige udtryk for krisen for den kapitalistiske produktionsmåde som sådan.

Der hvor revisionismen tager masken af og viser ansigtet, er med beskrivelsen af disse fænomener som 'nye' og 'helt særlige', selvom kapitalismen er kronisk plaget af disse og tilsvarende træk.

Marxismen-leninismen har alle dage kritiseret disse påstande fra reformister og den moderne revisionisme, der går på at præsentere imperialismen som et senilt og svagt system på sammenbruddets rand, som falder af sig selv eller bare mangler en demokratisk reformstrategi for at kapitulere for fremtiden, og har kritiseret den genkommende manipulation med særlige træk (der altid vil gøre sig konkret gældende), som ifølge revisionisterne skulle være helt nye og ikke omfattet af Lenins og Marx' analyser og konklusioner.

Forestillingen om en svag kapitalisme, der kan overvindes gennem valg eller ved fredelig kappestrid med socialismen, og lignende ideer, har altid vist sig som en helt igennem katastrofal og livsfarlig illusion.

Den latinamerikanske inspiration

Kommunistisk Parti har flere gange baseret deres fejlagtige analyser af kapitalismens krise på Jorge Beinstein, en argentinsk økonom. I 2007 blev en af hans artikler oversat til partiets teoretiske tidsskrift Ret og Vrang, og Lotte Rørtoft-Madsen skrev i den forbindelse en begejstret anmeldelse i Arbejderen, hvor Beinstein bl.a. citeres for en kritik af Marx:

"En vigtig teoretisk konklusion er, at den traditionelle marxistiske model med overproduktionskriser er et redskab, som på samme tid er nødvendigt og utilstrækkeligt for at forstå den krise, som startede i slutningen af 60'erne."

Marx – og dermed Lenin – er 'nødvendige', men 'utilstrækkelige' for at forstå verden og lave den om. Det er klassisk moderne revisionisme.

I et interview fra marts 2008 hævder Beinstein, at et af de særlige træk, der

gør sig gældende for den nuværende krise, er, at borgerskabet både er nationalt og transnationalt, hvilket ifølge Beinstein betyder, at der ikke er antagelige modsætninger mellem de imperialistiske lande i dag ligesom dem, der ledte til første og anden verdenskrig. Dermed afviser han tilsyneladende muligheden for krig mellem dagens imperialistmagter – USA, EU, Kina, Rusland osv.

Den relative svækkelse af amerikansk imperialism, som gør en ende på dens enerådende supermagtsstatus som følge af krig og krise, er imidlertid ifølge marxismen-leninismen et udtryk for imperialistmagternes ujævne udvikling og øger krigsfare.

Et andet særligt træk, fortæller den revisionistiske økonom, er den spekulative økonomis 'superomfang', der giver krisen en ny karakter i forhold til Lenins beskrivelser af finanskapitalens herredømme.

Kommunistisk Partis ledelse gemmer sig bag teoretikere fra den internationale revisionistiske bevægelse, men er fuldt ud enige med deres konklusion: Marx og Lenin og videnskaben om revolutionen hører hjemme i fortiden.

Men ingen af de 'nye' og vildt fortolkede fænomener og træk ved kapitalismen af i dag – såsom 'globaliseringen', monopolernes øgede greb om statsapparaterne, udviklingen af internationale imperialistiske organismer som EU, IMF eller Verdensbanken eller det stærkt spekulative og svindelagtige element ved finanskapitalens operationer – intet af dette er fænomener, der bevæger sig ud over den leninistiske imperialismeanalyse og sprænger dens rammer. Den revisionistiske spekulation i sådanne 'nye træk' skal kuldaste dennes konklusion om revolutionens nød-

vendighed og erstatte den med en reformstrategi. Den holder imidlertid ikke, hverken i Latinamerika, Danmark eller noget andet sted i verden.

Historien uden socialisme

Nyliberalismen, de sidste 30 års herskende økonomiske teori, er "kapitalismens forsøg på at afbøde kapitalismens indre modsætninger, især profitratens tendens til fald", fortæller Lotte Rørtoft-Madsen. Derfor skiftede borgerskabet over til deregulering og væk fra keynesianismen, der desuden byggede på nogle særlige historiske omstændigheder, der ikke længere findes: billig olie, genopbygningen efter anden verdenskrig og statens mulighed for at intervenere i økonomien.

Rørtoft-Madsen glimrer ved at glemme, hvad der for alvor har haft betydning for, hvilken økonomisk politik imperialismen har ført i forskellige perioder i hjemlandet og over for kolonier og fattige lande. Den kan nemlig ikke begribes uden at anerkende det socialistiske Sovjetunionen under Lenin og Stalin som sidste århundredes mest betydningsfulde faktum, og den revisionistiske kontrarevolution som nok dens største tragedie, der åbnede op for den nyliberale chok-doktrin.

For nyliberalisme, globalisering osv. er ikke nye politiske 'opfindelser', men er grundlæggende det samme, som Lenin beskrev som imperialism.

Dette er netop, hvad det danske 'neo'-revisionistiske Kommunistisk Parti åbenbart ønsker skal blive glemt – glemt sammen med den kendsgerning, at alle de danske revisionisters forestillinger om arbejderflertal og antimonopolistisk demokrati for længst historisk har fejlet med et brag.

Den forudsigelige krise... - og hvorfor Karl Marx stadig styrer for vildt!

Oplæg og debat den 27. november
bl.a. ved historiker Troels Riis Larsen

APK og DKU inviterer til diskussion
af krisen med udgangspunkt i Marx
kritik af det kapitalistiske samfund.

Torsdag den 27. november kl. 19
Oktober Bogcafé, Egilsgade 24, kld., 2300 S

Dagsaktuel analyse på kpnet.dk og dku99.dk

Karl Marx: Kredit og kriser

I krisetider oplever Karl Marx en renæssance blandt intellektuelle og økonomer, der afskriver ham som forældet i opgangstider. Det forlyder nu, at hans hovedværk 'Kapitalen' igen sælges i nye oplag, ikke mindst i Tyskland. Det forlyder også, at den tyske forfatter og instruktør Alexander Kluge har sat sig for at filmatisere den. Det 10 timer lange værk er planlagt til udelukkende at udkomme på dvd.

Men hvad sagde Karl Marx egentlig, som har interesse halvandet hundrede år senere?

F.eks. følgende:

Det er klart, at med udviklingen af arbejdets produktivitet og således produktionen i større skala vil

1. markedet udvide sig og fjerne sig fra produktionsstedet; herved må
2. kreditten forlænges, og det betyder igen, at
3. det spekulative element mere og mere må beherske transaktionerne.

Produktion i stor skala og for fjerntliggende markeder kaster totalproduktet i hænderne på handelen; men det er umuligt at nationens kapital fordobles, således at handelen i sig selv vil være i stand til med egen kapital at opkøbe det samlede nationale produkt og igen sælge det.

Kredit er altså her uomgængelig; kredit, hvis omfang vokser med produktionens voksende værdiomfang og hvis varighed vokser med markedets tiltagende afstand. Der finder her en vekselvirkning sted. Produktionsprocessens udvikling udvider kreditten, og kreditten fører til en udvidelse af de industrielle og merkantile operationer. (...)

Så længe reproduktionsprocessen er kontinuert og tilbagestrømningen derfor forbliver sikret, varer denne kredit ved og udvides, og dens udvidelse er baseret på udvidelse af selve reproduktionsprocessen.

Så snart en stagnation indtræffer som følge af forsinket tilbagestrøm-

ning, overfyldt marked og faldende priser, er der en overflod af industrikapital til stede, men i en form, hvor den ikke kan fuldbyrde sin funktion. Masser af varekapital, men usælgelig. Masser af fast kapital, men på grund af reproduktionsstagnation for det meste vedkommende ubeskæftiget.

Kreditten indskrænkes, 1. fordi kapitalen er ubeskæftiget, dvs stagneret i en af sine reproduktionsfaser, fordi den ikke kan fuldbyrde sin metamorfose (*forvandling, KP*); 2. fordi tilliden til reproduktionsprocessens kontinuitet er ødelagt; 3. fordi efterspørgslen efter denne kommercielle kredit aftager. (...)

Hvis der altså indtræffer en forstyrrelse i denne ekspansion eller blot i den normale anspændelse af reproduktionsprocessen, så indtræffer der også kreditmangel; det er sværere at få varer på kredit. Men især er kravet om kontant betaling og forsigtigheden i forbindelse med kreditsalg karakteristisk for denne fase i den industrielle cyklus, som følger efter krakket.

Under selve krisen, hvor alle er nødt til at sælge og ikke kan sælge og dog må sælge for at betale, er mængden, ikke af ubeskæftiget anbringelsessøgende kapital, men af kapital, der er hæmmet i sin reproduktionsproces, netop på sit højeste, også når kreditmanglen er størst (og derfor diskontoraten højst ved bankierkredit).

Den allerede anbragte kapital er i virkeligheden i stor udstrækning ubeskæftiget, fordi reproduktionsprocessen stagnerer. Fabrikker står stille, råstoffer hober sig op, færdige produkter overfylder markedet som varer. Intet er altså mere fejlagtigt end at forklare en sådan tilstand ud fra en mangel på produktiv kapital. Der er netop her overflod af produktiv kapital til stede, dels i forhold til den normale, men for øjeblikket indskrænkede produktionsskala, dels i forhold til den lammede konsumtion.

Lad os tænke os, at hele samfundet udelukkende består af industrielle kapitalister og lønarbejdere. Lad os yderligere se bort fra de prissvingninger, som hindrer store dele af totalkapitalen i at erstatte sig selv i deres gennemsnitsforhold og som, på grund af den almene sammenhæng indenfor hele reproduktionsprocessen, som især skyldes kreditten, konstant må frembringe midlertidige, almene stagnationer. Lad os samtidig se bort fra skinvirksomheder og spekulative omsætninger, som kreditvæsnets fremmer. I så fald ville en krise kun kunne forklares ud fra misforhold inden for produktionens forskellige grene og ud fra et misforhold mellem kapitalisternes egen konsumtion og deres akkumulation.

Men som sagerne står, afhænger erstatningen af den i produktionen anbragte kapital i det store og hele af de ikke-produktive klassers konsumtionsevne; mens arbejderens konsumtionsevne bliver begrænset, dels af lønlovene, dels af, at de kun bliver anvendt så længe de med profit kan anvendes af kapitalistklassen. Den sidste årsag til alle virkelige kriser er og bliver altid massernes armod og konsumtionsbegrænsning over for den kapitalistiske produktionsdrift mod at udvikle produktivkræfterne, som om kun samfundets absolutte konsumtionsevne satte grænserne for dem. (...)

*Kapitalen 3 bog 3, dansk udgave
Rhodos s. 633 og 635-36*

'Gør kravet om en anstændig dansk udlændingepolitik til virkelighed'

Asylrets tale ved Luk lejren-demo Sandholm 25. oktober

Tilbage i det 19. århundrede var der et klogt hoved, der sagde, at hidtil har filosofferne fortolket verden på forskellig vis, men at det, det kommer an på, er at forandre den. Det vil vi i Asylret gerne yde vores beskedne bidrag til. Vi har et radikalt forslag til afskaffelse af de nuværende tilstande på udlændingområdet. Asylret mener:

1, at få asyl er en menneskeret for alle, som føler sig undertrykte og forfulgte på grund af etnisk herkomst, køn, seksuel orientering eller af politiske eller religiøse grunde.

2, at den danske regerings behandling af asylansøgere på en række punkter er i strid med FN's Flygtningekonvention, som Danmark underskrev 28. juli 1951.

3, at Danmark skal respektere FN's Flygtningekonvention, Børnekonventionen og Verdenserklæringen om Menneskerettighederne. Derfor skal alle asylcentre lukkes, og asylansøgere skal have ret til at bo som alle andre i det danske samfund, mens deres sag er under behandling.

4, at Folketinget skal sikre dansk overholdelse af FN's Børnekonvention, herunder retten til familiens enhed.

5, at al afhøring af asylansøgere skal foretages af et kompetent personale. Der er behov for psykologer, psykiatere, socialrådgivere, sygeplejersker og læger. Endvidere skal asylansøgerne have ret til medvirken af en bisidder efter eget valg. Og der skal anvendes autoriserede og kompetente tolke. Politiet er ikke kompetent i denne sammenhæng; det er uddannet til at afhøre forbrydere, ikke til at have med forfulgte og ofte traumatiserede mennesker at gøre.

6, at asylansøgere skal have midlertidig opholdstilladelse og arbejdstilladelse, mens deres sag er under behandling.

7, at asylansøgere skal have ret til at benytte samfundets muligheder, herunder adgang til et rimeligt og passende sundhedsvæsen, ret til arbejde og til at uddanne sig på lige fod med andre borgere.

8, at asylansøgere skal have ret til en advokat inden de snakker med de relevante myndigheder angående deres sag.

9, at asylansøgere skal have ret til at klage over Flygtningenævnets afgørelser til en uafhængig domstol.

Asylret foreslår, at vi på dette grundlag i dag lover os selv og hinanden, at dagens meget vellykkede aktion ikke skal blive et klimaks, men begyndelsen til en antiracistisk bevægelse, der fremover styrkes og inden for en overskuelig fremtid gør kravet om en anstændig dansk udlændingepolitik til virkelighed. *Forkortet af KP*

November-Indsamling til

Kommunistisk Politik og Netavisen

Med årtiers største krise under udvikling -
Nye angreb på de arbejdsløse i en tid med voksende arbejdsløshed -
En mere og mere horribel krig i Afghanistan - .
Politi- og nazivold -
Kapitalismens fallit overfor klimakatastroferne -
Der er hårdt brug for Kommunistisk Politik og kpnet.dk!

Du kan gå i Danske Bank og sætte pengene ind, det koster ikke gebyr – sig, de skal skrive dit navn som afsender – (ellers sendes pengene anonymt) – eller betal via netbank, som kan sættes til fast månedlig betaling.
Oktobers bankkonto har reg.nr. 1551, kontonr. 166 34 271.

*Støt bladet – støt fremtidens, socialismens stemme:
Brug girokortet som er vedlagt dette nummer*

Tak for alle de bidrag vi har modtaget i løbet af året!

Dommeren

*hvis hidsighed og smækken med bøgerne i retssalen
er kendt i vide kredse, -
og ligeledes nedladende sprogbrug
overfor de for domstolene indklagede, -
er anderledes rolig og affattet, når han går
ud i livet på byens værtshuse,
og her møder et kraftfuldt sprogbrug fra folk,
han ikke fatter betydningen af,
men alligevel idømmer straffe, da hans virke
byder ham, - at lov er lov, og lov skal holdes.*

N.B.

Læs, læs og skriv, skriv

den, så vil det store bil-
lede dog forblive uforan-
dret. Kapitalismens rå
ansigt, våbenindustrien
og alle de andre af
samme slags står dog
bag og imperialismens
fordelingskrige vil følge
i krisens spor. Fra den
ene dag til den anden
kan våbnene blive brugt
mod de håbende.

Der er tusindvis af sider
i historiens bog, der
handler om svig, svigt,
ran, røveri, underkuelse,
myrderier, statskup, og
krig, tyveri og ødelæg-
gelse af naturværdier.
Den del næres af angst
og frygt.

Angsten bygger mure,
hegn og barrierer. Fryg-
ten skaber mistro, over-
vågning og kontrol.

Håbet danner grobund
for frihed. Frihed for snærende begræns-
ninger. Frihed til udfoldelse. Frihed fra
angst og frygt.

I hånd med håbet går viden. Viden ska-
ber grundlag for rationel handling. Med
håb og viden skabes fremtidens sam-
fund.

Lad os derfor blæse liv i håbet og
udsprede viden om historien og viden-
skaben. Jo flere der blæser, jo kraftigere
bliver vinden. Den kan ved fælles vilje
og kraft rejse sig til den efterårsstorm,
der fejer kapitalismen i historiens skral-
despand.

Gbe 4.11.2008

En vind, stigende til storm raser over
Nordamerika

Ud af højtaleren, tv-skærmen, pc'en,
avissiden strømmer det med stadig stør-
re styrke

Håbet om forandring, forbedring og
nedbrydning af de snærende bånd og
lænker tændes

I store skarer strømmer fattige ame-
rikanere til valgurnerne

Når du læser dette ved du om håbet
vandt denne omgang

- og håbet blev tændt for undertrykte
og fattige også i andre dele af verden

- og en side i historiens bog blev
vendt

Mine læsere vil indvende at endskønt et
amerikansk præsident valg vil få nogen
indvirkning på dagligdagen, på retorik-
ken, på forhandlingsklimaet i hele ver-

Men der er ligeså mange,
der handler om værdighed, kærlighed,
sammenhold, oprør og kamp mod uret-
færdighed. Den del næres af håbet.

Det er håbet om et værdigt liv i fred
med sig selv, i pagt med naturen, med
tillid til hinanden. Et liv hvor vores
potentiale som mennesker bliver brugt
og udviklet til gavn for alle. Et liv hvor
enhver respekteres og er værdig til et
liv i fællesskabet. Et liv hvor kampen er
fælles og gælder det daglige brød og
livsforholdene til alle mennesker og
til alt levende.

VI MÅ NÆGTE AT BETALE KAPITALISMENS KRISE

Debatmøde

* * *

Oplægsholder:
Specialarbejder Kaj
Rudi Rasmussen

* * *

Fredag d. 7. nov. kl. 16.00
Oktober Bogcafé
Ny Munkegade 88, kld.
Århus C

OKTOBER BOGBUTIK

København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50
Man til fre 16 – 19

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Åbningstid:
Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

Netavisen

Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag

www.kpnet.dk

Der er råd!

- *Der er ikke råd.*

Udsagnet føres frem med usædvanlig stædighed under enhver overenskomstforhandling. Ikke hver gang, men hver eneste gang. Uanset opgangs- eller nedgangstider. Arbejderklassen har fået påstanden smidt i hovedet som en sur karklud. Senest fik omkring 750.000 offentligt ansatte lov til at smage på klu-den under forårets overenskomstforhandlinger, der som bekendt endte med, at fagforbundets ledere og forhandlere – alle som én – anbefalede minusoverenskomsterne. Overenskomsterne blev på bedragerisk vis solgt på, at det var et skridt i den rigtige retning, og lønrammer var blevet brudt. Mindre end et halvt år efter er lønstigningerne spist op af prisstigningerne.

- *Tak for kaffe, fru Jensen.*

Nu har sosu'erne ganske vist ikke tid til at drikke kaffe hos borgerne og derved berige dem med lidt socialt samkvem, som så mange sukker efter og trænger til. Det er for længst skyllet væk under den neoliberale privatiseringsbølge. Deres måneders lange konflikt blev underløbet af egne samfundsansvarlige ledere, der købte løggen:

- *Der er ikke råd.*

Men der *er* råd, og der *var* råd. Det har kommunisterne altid hævdet. Pengene ligger i lommerne på storkapitalen, finanskapitalen og fælleskapitalisten: staten.

De forstår til gengæld at hytte deres egne skind!

I løbet af de sidste to uger har regeringen vedtaget flere hjælpe- eller redningspakker til den betrængte finanskapital og realkreditinstitutter. Milliarder af kroner i tifold er overført til spekulanter, der har fået halveret deres profitter over 20 år.

Pludselig var der råd! Pengene var der. Pengene er der stadig.

Der bruges uigennemskueligt mange danske kroner på en fortsat dansk

Fælleskapitalisten staten bevilger kapitalen julegaver i form af milliarder kroner. Samtidigt fremturer de bevidst med løggen: Der mangler arbejdskraft. Indholdet er: Tør krisen af på arbejderklassen

Faglig kommentar

krigsdeltagelse i Afghanistan med det formål at sikre den vestlige verden adgang til olie og olierørsledninger.

Der bruges ustyrlige summer på politiets magtdemonstrationer over for alle og enhver, der har en anden dagsorden end det bestående, rådne system.

Der vil med sikkerhed blive pumpet flere milliarder frem til julepakker, når krisen for alvor rammer den produktive sektor, den såkaldte realøkonomi. Kapitalens overproduktionskrise har nemlig endnu fortrinsvis "kun" berørt bolig- og finansmarkedet. Sterling blandt flere tegner et billede af, hvad der venter. I Tyskland har flere bilfabrikanter – Mercedes og Opel – lagt produktionen død frem til nytår. Hyl-der og lagre bugner af varer, men der er ikke afsætning, fordi pengene ikke er i folks lommer, som Schlüter så demagogisk sagde ellers var det bedste. Familiernes små muligheder for lidt ekstra kapital er tvunget over i pensionsfonde, som nu står over for at blive lænset. Pensionen er en udsat trussel.

Igen skal kapitalens krise tørres af på arbejdere og de udstødte. Dagpengene og dagpengeperioden var udset til at skulle forringes. Titusindvis af fyringer ligger i skuffen på direktionsgangene.

Trods disse uomgængelige fakta fremturer regeringen, DF, midterpartier og Socialdemokraterne med en ny hul påstand:

- *Der mangler arbejdskraft.*

De i forvejen indskrænkede muligheder for at forblive i dagpengesystemet har bevirket, at arbejdsløsheden p.t. er blevet reduceret til omkring 45.000 registrerede dagpengemodtagere, mens hele køen af udstødte ligger på 8-900.000. Hvem snakker om mangel på arbejdskraft? Hvordan kan de lyve så åbenlyst? En lille million personer i den erhvervsaktive alder står allerede uden for arbejdsmarkedet – og vil i løbet af det næste år blive forøget med 100.000 eller mere.

Hvad har de gang i?

Deres ærinde er et helt andet. Med en halvering af dagpengeperioden ville kapitalen have sikret sig, at op mod ti tusind dagpengemodtagere (heriblandt 3.200 3F'ere) umiddelbart var blevet udstødt på kontanthjælp. Derudover ville 30.000 miste retten til efterløn, viser en undersøgelse foretaget af LO. Dette er blot de umiddelbare konsekvenser.

Deres ærinde er helt klart at tørre krisen af på arbejderklassen, de unge, ældre, alle fattige. Formålet er ikke at sikre mere arbejdskraft, men tværtom at geare økonomien til at være maksimalt *profitabel*, når arbejdsløsheds-skøen eksploderer!

Socialdemokraterne, LO og forbundsledere har deltaget i trepartsforhandlinger med dette sigte. De valgte at springe i målet, da de – med blandt andet meningsmålingernes krystal-kugle – kunne se, hvilket stormløb de var på vej til at bevæge sig ind i.

Det ændrer ikke ved det faktum, at de fortsat rider med på løgnens bølge: Der mangler arbejdskraft. Deres egne forslag er blot mere behændige med et salg for øje til arbejderklassen, men ærindet og konsekvenserne forbliver de samme.